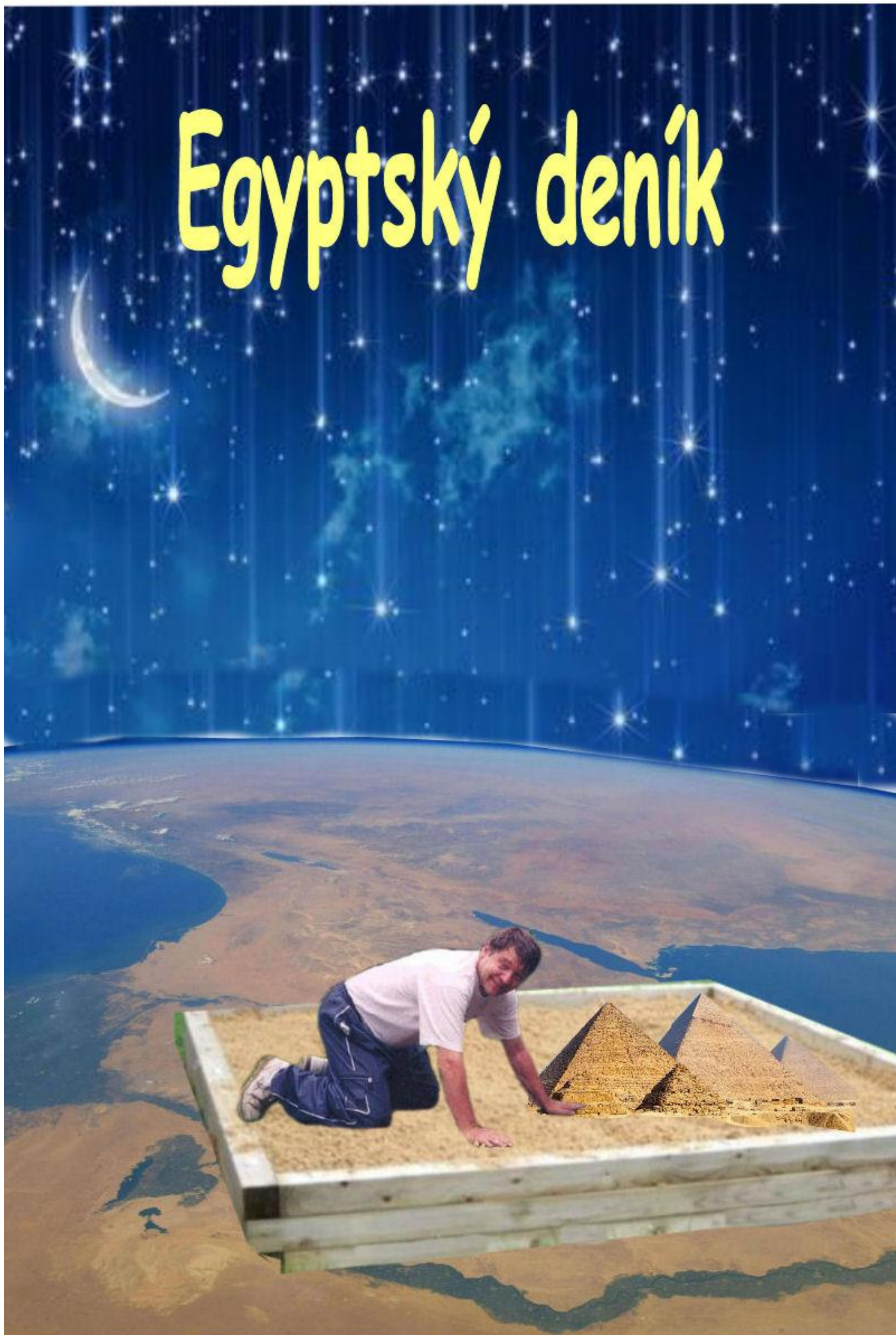

Egyptský deník

Tento deník věnuji mým milovaným děvčatům, neboť ona a jenom ona byla příčinou věcí následujících. Díky Dášo, Katko i Veroniko!

Dle skutečných zážitků, neuvěřitelných dobrodružství, ale možná i snových halucinací zaznamenal a do cestopisu posléze seskupil Vít Janda.

Počet výtisků: 2

Neprodejné!

Prolog – Příprava na akci

Sedí sedmdesátiletý stařec nad počítačem a nostalgicky vzpomíná na své dřívější dovolené - Španělsko, Barcelona, Monserrat, teplé moře a dovádivé vlny. Vlahé noci a slunečné dny. Jak sladce tehdy život chutnal, jak chutnala španělská vína i německá piva. (viz. Španělský deník)

Malá slzička skane při vzpomínce na Mallorku, ten neopakovatelný Ráj uprostřed moře. Výlety zapůjčeným autíčkem do hor, návštěvy pevností a klášterů i prosluněných pláží či strmých skal okolo mysu Formentor..

A co Itálie? Věčná Itálie a nezkrotné svobodné Benátky. Toulání po plážích a čekání na utečenecký tábor. (viz Italský deník).

Náměstí sv. Marka

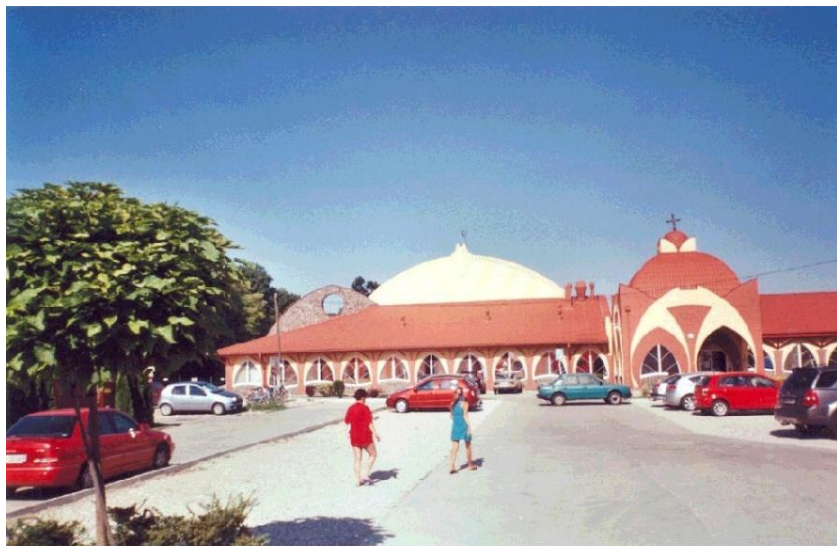

O těchto zážitcích, jakož i o dobovatelském tažení Baleárskými ostrovy, jsem bohužel žádného svědectví nevydal. Ani o krásných dovolených na prosluněné Pálavě či v báječném lázeňském středisku Velký Meder na jižním Slovensku. Ne, že by nebyl čas či chyběla inspirace, ne to ne. Možná za to mohou nenadálé záchvaty lenosti, které člověka občas zákeřně přepadávají, nebo jsem zrovna v té době začal propadat kouzlu digitální fotografie a základům grafické i animační techniky. Anebo mi veškerý čas zabrala tehdy získaná chata v jižních Čechách.

O Paříži, potažmo o Versailles je snad škoda plýtvat slovy, neboť tuto baštu evropského umění, jež je stále živoucí historií a kde život pořád tepe v rytmu revolučních tradic, musíte zažít na vlastní kůži. Opěvovaný Montmartre, paláce podél Seiny, latinská čtvrť a nekonečné schody na vše převyšující Eiffelku.

I Chanselse a Vítězný oblouk.

Vchod do areálu Thermal

Zároveň jsem také usilovně pracoval na mém románu 1968, kdy ještě bez internetu jsem každou maličkost musel vyhledávat po místních knihovnách či vypisovat ze seriózních časopisů. Je to román o nadějích a snech jedné generace. O nadějích, které tak brutálně zničili a pošlapali právě ti, ke kterým se naše vrchnost, nevím proč, zase přiklání. Ve svých prvních denících jsme ještě členy EU nebyli, pouze jsme zvědavě okukovali, co se to okolo nás stačilo všechno udělat, zařídit a zkrášlit. A my doufali, že se to po vstupu do tohoto spolku vyvolených udělá, zařídí a zkrášlí i u nás.

Dotací bude přece dost! A bylo! Ale jak pro

koho. Přesto nyní žijeme v nejúspěšnější etapě našich dějin. Měli bychom být na to hrdí, pyšni, ale my si raději necháváme vymývat mozky od nějakých debilních ruských trollů, kteří do nás horem dolem vtoulávají, jak by bylo výhodné ten fašistický evropský spolek opustit.

„Raději zchudnu, ale budu svobodný!“ vykřikuje synáček prezidenta, o jehož finančním zázemí můžeme pouze spekulovat. On se dalšího vývoje bát nemusí, protože jeho tatínek má řád přímo od Putina.

Stařec zaskřípe zuby (pardon, protézami) a věnuje se raději znovu vzpomínkám.

My jsme za toho skvělého socialismu byli šťastni, když na nás vyšla výměnná dovolená u Baltu, kde jsme se za teplot téměř polárních oddávali letním hrátkám. A nebyla to pouze souhra náhod, že jste mohli svému tělu umožnit schoulit se do bytelných košů, doslova barikád proti ostrým severákům. Nebyla to náhoda, neboť tuto zaslouženou dovolenou musel schválit váš úsekový důvěrník, váš vedoucí, rekreační komise ROH a poslední posvěcení vždy dával kádrovák podniku. Ne každý rok jste se mohli nechávat ošlehávat severními větry!

Po tomhle znovu touží polovina národa?

Podle hlasování o hlavě státu, jakožto i o složení novém parlamentu asi ano.

Nebudu zde vyjmenovávat všechny destinace, které za současného diktátu EU stihly navštívit moje dcera či vnučka. Nebudu jmenovat všechny větší evropské země, kam dnes vycestovat je (zatím) úplně běžné a letmo zmíním pouze Dubaj, Thajsko nebo USA. Zimní lyžovačky v Alpách jsou již dnes celkem všední věcí. A dokonce i levnější než v našich Krkonoších. Holt tam nejsou stále hladoví čeští podnikatelé...

„A kam jsem se mezitím poděl já?“ ptá se sám sebe stařík.

Chata, chata, chata a pořád chata. Už jsem si povídal s ptáčky a začal nenávidět sousedy. Ponorková nemoc. A najednou bum! A je ti sedmdesát. A co s tím životem lze ještě dělat?

Má milovaná dcera i vnučka ve spolupráci s manželkou vše vyřešily za mne.

I když jsem neustále opakoval, že již nic slavit nebudu, že v tomhle věku je spíše lepší zalézt někde do ústraní a tam se opít krabicovým vínem, i když jsem se jakýmkoliv oslavám, natož darům bránil, přesto se proti mně začalo intrikovat, kout pikle, vytvářet nějaký rafinovaný komplot. Děvčata si s mojí ženou neustále cosi šuškala, posílala mě pryč, tajuplně se tvářila. To jsem již začínal tušit výjimečnost těchto chvil. Bylo mi jasné, že se asi nejedná o běžný balík ponožek, ani o nějaký pracovní nástroj, který by mi přidělal další práci na chatě, a dokonce ani o nějakou lahev mého oblíbeného vitamínového, čtyřicetiprocentního nápoje. Co to tedy může být? Někáký víkendový wellness, lázeňský pobyt mezi nerudnými důchodci? Nebo?

Nebo... Smrtelný pot mi polil záda. Snad mě nechťejí oblažit nějakým adrenalinovým zážitkem? Třeba mi zaplatily seskok padákem! Pane Bože! Jaká úleva pro budoucí školáky (pokud se tedy dostanu do čítanek), neboť můj den narození se bude shodovat i se dnem mého tragického skonu.

Jsem však živ, takže k tomuto daru díkybohu nedošlo.

Vše se mělo ve vsí slávě odhalit v brazilské restauraci Ambiente, kterážto se nachází hned za Staroměstským náměstím. Abych trochu poučil čtenáře nechápatavého či neznalého, tato kuchyně se

vyznačuje speciálními brazilskými pokrmy, povětšinou grilovanými. Je o ní tak velký zájem, že stůl bylo nutno objednat několik týdnů předem. Gurmánské hody, čili lidově přežírka, probíhají asi takto: Jelikož jednorázový poplatek za osobu činí téměř 900 Kč, můžete potom zbaštit, co tělo a oči dají. Neomezené lahůdky studené kuchyně, což značí známé i neznámé druhy zeleniny téměř šamanským způsobem upravované, rybí svět, takových potvor všelikých málokde vidíte, a tady je můžete i zblajznout. Při tom okolo vás neustále chodí organizovaný shluk číšníků, každý na bodci kus grilovaného vepřového či hovězího nebo kuřecího, skopového, kachního, zkrátka všeho možného, možná i nějaké zvěřiny anebo vynikající grilovaný ananas. Onen číšník přijde k vám, a pokud máte o příslušnou krmi zájem (a vy obvykle máte), ukrojí vám kousek až kus a vy ho zbaštíte. A již je u vás další a další a vy baštíte a baštíte, sbohem dieto!

Vše se zapíjí dle vašeho vkusu, já zůstal věrný plzničce a děvčata si dala víno. A přípitek – to byl boží nápoj. Tak chutný, dobrý, lahodný, silný – a drahý!

Ale nám to dneska nevadí, protože slavíme i Verunčiny

narozeniny, protože: *Jen pro ten dnešní den, stojí za to žít...*

A pak to bouchlo, rána až se zastavil blízký orloj a moje rodinka mě donutila až k slzám.

Za prve krásnou brožůrkou, která s nadhledem a humorem komentuje moji potácivou pout' vlastním životem.

A za druhé tím dárkem – **EGYPT, HURGADA.**

Málem jsem spadl pod stůl, Egypt, kolébka civilizace, pyramidy, sfinga, faraóni, Nefertiti a Kleopatra. Nil, Asuán i Indiána Jones. Tak nějak se mi to v té chvíli v hlavě pomotalo. No musel jsem pro uklidnění ten božský a silný nektar vycucnout podruhé.

Děkuji, děkuji, děkuji!

Hostina pokračuje, shluk číšníků je stále ochotnější a úslužnější a tento den se pro mne stává opravdu významným.

Jsem šťasten, že mám takovou ženu, jsem pyšný na takovouto rodinu.

Ale...

Ale žijeme v rozvrácené době, v letech, kdy miliony trpících muslimů bijí o mříže a ve své naivitě si myslí, že všemi dary všehomíra oplývající Evropa je dostane během pár týdnů na úroveň bohatších občanů spolkových zemí. Angela Merkelová jim naivně rozevře náruč, a když oni ji přeplní, téměř přecpou, začne ona se dovolávat solidarity ostatních zemí Unie. Tedy i naší. Jenže problém je bohužel v tom, že i náš nadprůměrný plat stále nedosahuje výše německých sociálních dávek. To všechno ti ekonomičtí uprchlíci

moc dobře vědí, a proto by v naší krásné a pohostinné zemi nikdy nezůstávali. Přesto se u nás za pomoci již výše zmíněných počítačových trollů dokáže vytvořit taková protiuprchlická nálada, která tu mohla panovat snad naposledy při divokém vysídlování sudetských Němců. Na tomto neopodstatněném strachu si založí volební kampaň nejen jakýsi Japonec, ale i prezident republiky, který ač notorický nevoják se zapřisáhá, že by i vlastním tělem bránil tuto republiku. A koho by mobilizoval? I hasiče, kteří by se svými stříkačkami bránili naše hranice.

Ve svých blocích na stránkách mého profilu www.fotohaha.cz jsem se mnohokrát věnoval jak žertem, tak i s vážným záměrem této problematice. Předpovídal jsem dokonce i tak katastrofický scénář, kdy bez ohledu na chťiče současných politiků, bez ohledu na jakékoliv smlouvy či úmluvy, donutí k zoufalému pohybu tisíce, miliony i miliardu zoufalých lidí globální oteplování. Afrika se může stát naprosto neobyvatelným územím a tato vlna hladem a žízni nepříčetných lidí půjde bez ohledu na nějaká pravidla, smlouvy či lidské svědomí stále vpřed jako nekonečné stádo zombií. A co my budeme potom dělat?

Likvidovat je jako nakažená zvířata? Ženy, starce – děti? Anebo nás donutí zoufalá situace postkatastrofického světa hledat kompromis v jakémž, takémž soužití? Jakou roli tu budou hrát náboženské zvyklosti, nábožensky závazná pravidla?

A jaký je vůbec rozdíl mezi judaismem, islámem a křesťanstvím?

Tato tři náboženství (včetně buddhismu) poprvé převzala univerzální myšlenku jediného a všemocného Boha. Odvrhla pohanské mnohobožství a plně se oddala tzv. monoteismu. Popravdě tato myšlenka poprvé vytryskla za vlády egyptského faraóna Achnatona, který prý tuto ideu převzal od starých Sumerů a ti od stále neprokázaných Atlantid'ánů, kteří pocházeli přímo od našich modrých bratrů ze Síria, tehdejších kolonizátorů této krásné planety.

Zapomeňte na výše napsané řádky. Jsou to jen dedukce. I když fakty potvrzené dedukce.

Takže Židé, Arabi i křesťané mají stejného Boha. Mají stejný Starý zákon, stejný popis stvoření světa i člověka, jakož i totožný záznam o potopě světa i ostatních dějinných událostech dávnověku.

Křesťané i Arabové jsou původně pouze sekty židovského náboženství. Zmrtvýchvstání Ježíše Krista vytvořilo na původních základech nové pojetí nejen víry, ale i náhledu na svět. Zvýraznilo humánní aspekty a celý proces víry zjednodušilo. Ubylo zbytečných modlitebních procedur i přísně organizovaných náboženských svátků či jiných nepříjemných tabu. Křesťanství se stalo jednodušší a i pro nesemitské obyvatelstvo daleko přitažlivější. Proto se tak rychle rozšířilo v celém světě. Vždyť stačilo pouze věřit v Ježíše Krista, řídit se jeho pokyny a spasení tvé duše bylo zaručeno.

Islám je také odnoží židovského náboženství. Arabové nespádli na tuto planetu z Měsíce. Byli to zprvu také židovští osadníci, ovšem tací, kteří již zcela nesouhlasili s reformami v Jeruzalémě. Proto tyto kmeny většinou pobývaly v poušti a patřily spíše mezi nomády. Také se jim říkalo židé z pouště a jednalo se většinou o tzv. nazirejce. Jejich nespokojenosti vyšel tudíž vstříc jejich prorok – Mohamed. Aniž by on sám popíral základy Starého zákona, vytvořil nová pravidla pro jejich další život, a tak položil základy islámu. Islámu, který se vymezoval svou militantností a agresivitou nejen proti křesťanům, ale i vůči svým praotcům – Židům.

Nyní Wikipedia: *Zásadním a trvalým způsobem ovlivnilo dějiny Arabů vystoupení Mohameda a založení nového náboženství, islámu, na počátku 7. století n. l. Díky islámské expanzi se Arabové stali dominantním etnikem v celém jižním Středomoří a dalších přilehlých oblastech. Následně v 8.–13. století nastává zlatý věk arabsko- islámské kultury a arabské vědy. Od konce 13. století se dominantní mocností ve středozemní islámské oblasti stala Osmánská říše pod nadvládou turkických Osmánů.*

Novou proměnou prošly arabské oblasti od 19. století, kdy dochází k oslabení Osmanské říše a kolonizací arabských území zejména britským impériem a Francií. Probuzený arabský nacionalismus našel uplatnění znovu až v době dekolonizace, zejména po druhé světové válce.

Konec poučování, jak vidno veškeré náboženství pochází skrze jednoho praotce a jak praví klasika: ***Padouch nebo hrdina – my jsme jedna rodina***. No, uvidíme, jak místní mameluci přijmou nás, křesťanské ateisty.

Ale v následujících dnech jde jakákoliv ideologie, natožpak dějepis úplně stranou. Začíná tzv. smíření se s faktem, což značí co nejlépe naplánovat, připravit a vytvořit co nejlepší podmínky k uskutečnění této expedice. Jelikož já jsem velmi pořádný a pečlivý, pokud se týče administrativní přípravy celé akce, dle vzoru minulých dovolených vypracuji na počítači přehledný a téměř definitivní soupis veškeré potřebné výstroje, jež zaručuje bezproblémové přežití. Jenže člověk míní, Dáša mění. Škrty a zároveň prý nutné doplňky vepsané propisovací tužkou, jsou zcela neoddiskutovatelné. Více drogerie, méně adrenalinové romantiky. Takže žádná harpuna na žraloky, ale kapky proti chrápání. Nevím proč, protože můj jemný chrapot je tak přirozený a upřímný, že by ho nějaký pofiderní lektvar ve spreji stejně neměl přetlačit.

Však budoucnost ukáže...

A budoucnost se milovými kroky blížila. V neděli nás navštívila Katka s Verčou a jaly se pomocí internetu zařizovat nutné administrativní úkony, což znamenalo: 1) zajistit zdravotní, úrazové a vůbec všeobecné pojištění po celou délku pobytu = podařilo se u pojišťovny Slavia.

2) zaplatit přes internetové bankovníctví víza do Egypta, což se tedy nepodařilo, neb byla neděle, a tuto transakci lze provést nejpozději 6 dnů před odletem. No nic, budu muset později podebatovat s egyptskými pohraničníky, nebo jak se tam ta skupina okolo víz vůbec jmenuje. Ale Verunka nám vyměnila i koruny, takže máme 150 \$, k tomu ještě nějaká Eura, a když uvážíte, že to máme All exclusive, což značí, že všeho čeho si hrdlo uráčí, to nejenom dostane, a to jak v tuhé, tak hlavně v tekuté materii. Tohle jsme měli už na Mallorce a vskutku je to vynález d'ábelský.

Vše se tedy pomalu chýlilo a připravovalo, my jsme s mou ženou dle připraveného seznamu vše potřebné do kufru nacpali, udusali – a teď už jenom čekat.

Jediné, co mě tak trochu mrzelo, že neuvidím konec naší fotbalové ligy, kde už moje milovaná Slávinka titul nezíská (má ho Plzeň), ale díky úplně katastrofálnímu výkonu v kole předposledním nemá jisté ani to místo druhé. Musela by v sobotu alespoň zaremízovat s Teplicemi, což já už bohužel neuvidím. Pokud bude někde v areálu volná Wifi (což by být měla), mohu pouze přes Seznam kontrolovat průběžné výsledky. Ale to se dá přežít, neboť nás, slávisty, dějiny naučily trpělivosti, přehlížení křivd všelikých i podrazů od jiných, také pražských, ale poněkud nevycválenějších klubů. A do toho byznysmeni roku Zeman s Tvrdíkem nás prodali Číňanům, kteří zase nemají peníze, a tak to jde pořád a pořád dokola. Nevím, proč si všichni tuneláři vždycky vyberou nevinnou a morálně čistou Slavii a proč si (když už jsou tuneláři) nezajedou tunelem Blanka kousek dál, kousek na Letnou?

Ale to moje rodina nyní nechápe, neb to jsou pro ně problémy naprosto zbytečné dokonce bezpředmětné, protože teď je třeba řešit věci důležitější a hlavně daleko aktuálnější, jako jsou typy, kvality a faktory olejů a krémů předopalovacích, opalovacích i poopalovacích, zrovna tak jako vhodnost tohoto trička, blůzky či příslušných kraťasů. O plavkách ani nemluví. Nu což, holky tam už byly, vědí své a reprezentace naší rodiny je určitě důležitější než nějaké kabaretní zahraniční prezentace našich státníků. Státníka.

Zato já prožívám celé čekání úplně jinak. Tak nějak více poeticky. Vždycky před usnutím, což znamená ve chvílích, kdy ještě nevydávám ony harmonické zvuky, cítím, jak mě prostupuje příjemné teplo. Nějaký závistivec by mohl tvrdit, že se nekontrolovatelně pomočuji, ale není to pravda. To mi roztoužené srdce pumpuje do žil horkou krev, která oživuje ztuhlé svalstvo a znovu zavápňuje křehké kosti. Tělo se již nemůže dočkat dalších dobrodružných, a někdy možná i nebezpečných zážitků, a čivy si žádají být nasyceny ba i přesyceny neznámou dálkou, neskutečnou krásou Orientu a bezbřehou vůní Rudého moře.

Žádný pochrhlávající sedmdesátiletý stařec, nýbrž znovuprobuzený junák, neodolatelný mladík, jenž by mohl dívčí srdce i skály lámat.

A pak se pomalu vše uklidňuje, a já mám křídla a letím a letím jako každéj blbej špaček někam dolů na jih. Někam až do zajetí budoucích kouzelných dnů...

Kapitola 1 – Sobota - Plavba na létajícím koberci

Každý den ráno netrpělivě vyhlížím z okna, jestli pro nás náhodou cestovní kancelář Fischer nepošle létající koberec. Bylo by to opravdu stylové a originální. Myslím, že takto mimo Aladina ještě nikdo necestoval. Ne, zjišťuji, neposlali, pouze pár nezodpovědných tiráků túruje své oře pod našimi okny. Opravdu běžné ráno, však náš čas se krátí. A do toho ta dánská ministryně Inger Stojbergová. Prý berte si během ramadánu dovolenou, vzkazuje muslimským Dánům. Během ramadánu...

Co je to vůbec ten ramadán?

Okamžitě najíždím na Wikipedii a málem mi vylezou oči s důlků. Rád se podělím:

Ramadán je devátý měsíc islámského lunárního kalendáře, který se vyznačuje přísným půstem. Muslimové během měsíce ramadánu slaví boží zjevení, které údajně v tomto měsíci prorok Mohamed obdržel. Na paměť toho drží muslimové celý měsíc zvláštní půst, který trvá každý den od úsvitu do západu slunce. Během půstu není muslimům povoleno jíst ani pít nebo se přiblížit ke svým manželkám. Doporučuje také zdržet se všech emocí, smyslových vzrušení a rozptýlení, vyvarovat se hněvu, pomluv, vulgární mluvy, lži, závisti a ostatních nectností. Ramadán je obecně nazýván měsícem radosti a byl by měsícem radosti i pro nás, kdyby se tato pravidla povinně vztahovala na naše politiky.

Ovšem jakmile zapadne slunce, počnou Arabové hodovat. Obvykle se snaží dohnat všechny ztracené kalorie a hlahol a halas až do ranních hodin je tomu přirozenou kulisou.

Ještě sleduji, jak vyjde ramadán na tento rok, a opravdu BINGO! Je to tam!

2018 = 16. května – 14. června

Co nám tedy v tomto případě Wikipedia radí dál: *Cizinci a věřící jiných náboženství by v těchto zemích měli dodržovat určitá pravidla. Především by na veřejnosti neměli v době půstu jíst ani pít, kouřit, žvýkat, ani se nevhodně, vyzývavě oblékat. V hotelech či dalších veřejných zařízeních jsou obvykle vytvořeny takové podmínky, aby se bylo možno najíst v ústraní. Pokud turisté na veřejnosti tyto pravidla nerespektují, mohou být upozorněni, pokutováni, a hrozí jim i vězení.*

V době ramadánu mohou mít některé podniky a noční kluby omezenou otvírací dobu. Přes den nikde nehraje žádná hudba a alkohol se podává až po západu slunce. Ve městech muslimského světa tedy panuje relativní klid, naopak po západu slunce jsou v ulicích měst běžné oslavy, hostiny a jiné „noční dýchánky“, nezřídka včetně živé hudby a vášnivých konverzací na různá témata.

Takže v té chvíli jsem nevěděl, jestli poletím do krajiny snů, která mi umožní konečně hřešit, až se bude za mnou prášit, anebo se ocitnu v jakýchsi křížkových lázních, kde jakýkoliv prohřešek proti puritánskému chápání života bude trestán třeba i vězením.

Přesto ten létající koberec dále vyhlížím a doufám, že k nám, k Čechům, kteří jsou ve světě známi svou horoucí „láskou“ ke všemu muslimskému, tam budou přece jenom shovívavější.

K večeri si dáváme minutku, ale menší porce, vždyť ještě v letadle bude určitě jeden chod. Všechno pouklízíme, já pro jistotu vytahuji některé spotřebiče ze zásuvky, a čekáme.

Stále čekáme.

Katka s Verunkou dorazily něco před desátou, dokonce i s vypůjčeným, velkým a majestátním Voldem.

Pár dobře míněných rad a jedeme – směr LETIŠTĚ! Nad krajinou má již vládu noc, ale nám teprve začíná nový den.

Den plný očekávání, nových zážitků a jistě i nečekaných dobrodružství. Vezměte si například takového Sindibáda nebo Aladina, co oni všechno prožili, jakého štěstí nakonec došli, a proto nevím, proč by se ta muška zlatá měla nakonec vyhýbat i nám. Dokonce i sportku jsem vsadil ještě na jeden týden dopředu.

Veškeré odbavení dopadlo, jak jinak, velmi dobře, neboť jediné drogy, které pašujeme, jsou bezpečně ukryty v kufru. Je to karton winstonek a placatice vodky. Vitamíny, jenž by nás měly chránit před případnými neblahými účinky arabské stravy.

Konečně se tunel, vedoucí na palubu letadla otevírá a my se společně s nedočkavým davem dáváme do pohybu. Nejprve bohužel zjistíme, že nemáme místo u okénka, ale vzápětí se na nás štěstěna přece jenom maličko zašklebí. Místo u okna je neobsazené, takže jej džentlmensky nabízím Dáše a na prostřední sedadlo si odložíme veškeré nezbytné doplňky. Trochu mi kazí radost ta skutečnost, že konstruktéři boeingů patrně z úsporných důvodů nějak zmenšili kabinu, lépe řečeno mezery mezi sedačkami. Je to stejný fenomén, jako když mi doma nějaký zlomyslný skřítek neustále zmenšuje veškeré oblečení. I tady je poněkud těсно. Ještě před pěti lety jsem se v této mezeře mrštně pohyboval, a dnes se do ní sotva nacpu. K tomu se ještě před námi usazuje trojice vztekajících se příslušníků nějakého germánského kmene, kteří nejprve lomcují zavazadlovými víky a poté i sedačkami, které vzápětí sklopí do spánkové polohy. Vypustím tedy zbytky vzduchu (horem, samozřejmě), tím se trochu zeštíhlím a očekávám události dalších.

Ty jsou pořád stejné: přivítání na palubě a školení o bezpečnosti mužstva. Pak již jen popojíždění na startovací plochu – tři, dva, jedna - START!

Za chvíli forsáž, žaludek se vám trochu zahoupe, zalehne i v uších – a již jsme ve vzduchu, světla dráhy se vzdalují, zrovna tak jako neony našeho velkoměsta.

Létající koberec se dal do pohybu.

Bylo právě 00:50 hod. 26. 5. 2018 a let číslo QS 1240 právě začal.

Dlužno dodat, že nám bylo celé okénko celkem nanic. Nejenže jsme seděli u motoru, kde vlastně žádné okénko nebylo, a celý ten optický klam budil pouze proužek průzoru nacházející se u germánských spolucestujících, a ti jakmile sklopili lůžka do spací polohy (tedy téměř hned), zakryli i toto, takže pro nás zůstala pouze nepatrná škvírka.

No nic, mávnu nad tím rukou, stejně je noc, nic není vidět, takže se soustředíme na dění na palubě.

Třeba na budoucí občerstvení.

A již se opravdu uličkou blíží dvě letušky a s vážnými obličejí nabízejí pár kapek vody na občerstvení. Vody!

Byl by koňak? pomyslím si, jsa odchován starými filmy, kde cestování letadlem byly zároveň i neřízené gurmánské hody a ne jeden pasažér se potom vypotácel z letadla poněkud podnapilý.

Nejenom že nebyl koňak, ale dokonce ani jednoduché občerstvení, třeba řízek nebo bageta či kachna.

Pouze za nekřesťanský peníz nějaké nevábne pečivo.

Dobrá, snažím se tedy mít nad touhle prkotinou trochu nadhled, беру si od Dáši již několikaterý tic tac a zároveň zkouším usnout. Motor umístěný jen pár metrů od nás se také činí a jeho decibely jsou nepřeslechnutelné. Chvilí spánek předstírám, chvíli zkouším ve svém kokonu trochu změnit polohu – marně – chvíli zase předstírám, další tic tac, a tak nám cesta vesele ubíhá.

Po jednom takovém předstírání spánku náhle zjistím, že za okny již není tma tmoucí, ale začíná být šedavo. A jak náš let pokračuje, objeví se nad obzorem i pruh sluneční záře, což Dáša pohotově zdokumentuje (viz. foto). Jenže i když si oba po vzoru šneků protáhneme oči na stopkách zbývajících malou skulinkou, nevidíme na zemi nic. Jen temno a tajemno. Nevíme, zda jsme nad mořem, nad pouští, nebo dokonce nad pyramidami. Jsou čtyři hodiny ráno, takže stále oficiální noc.

A náš létající koberec číslo QS 1240 se sune pomalu a jistě do svého cíle. Do zázračných zahrad Orientu.

„Připoutejte se, prosím, sklopte sedadla do svislé polohy, neboť za dvacet minut budeme přistávat na letišti Hurghada,“ přehluší hluk motoru řízný letuščin hlas. A opravdu, boeing se nakloní dopředu, zaryje se do mraků a neodvratně míří k zemi tolik očekávané. Mha přede mnou, mha za mnou, asi tak to vypadalo, když jsme se prodírali skrz husté cáry mraků, a najednou, hu...

Na obzoru země! zařval by pravděpodobně námořník na kterémkoliv škuneru dob kdysi tak romantických. Pod námi země, chtělo se zakřičet i mně, ale překvapivá skutečnost tento záměr umlčela.

My totiž nebyli na Zemi, na naší dobře známé matičce Zemi. Nikde lesíky či háječky, natož odvážně se kroutící meandry modrých řek. A hlavně, nikde nedozírné lány kvetoucí řepky, žluté obdélníky šlechtící okolní krajinu a oznamující celému světu, jak si tu dobře žijeme (žije). Ne, nic takového, snad nás nějaký časosběrný tunel neodsál až na samotný Mars. Přesně takhle vypadala krajina ve skvělém filmu Mart'an, úplně stejné snímky zasílaly na Zemi vozítka Spirit a Opportunity.

Samozřejmě, že jsme nebyli první lidé na Marsu, a to všechno pod námi byla jen obyčejná poušť. Písčité krajina s prorůstajícími skalisky, tak dokonale mrtvá, tak dokonale sterilní. Přesně v takovýchto kulisách se odehrávají postkatastrofické filmy, kde je naše Země díky lidské bezohlednosti zničená a zbytky zmutovaných bytostí přežívají pouze v rozpadávajících se městech.

Sahara je největší poušť světa, rozlohou 9 269 000 km² zaujímá téměř stejnou plochu jako Čína nebo USA. (V arabštině صحراء , ṣaḥrā' znamená „poušť“.) Rozkládá se od severoafrického pobřeží Atlantského oceánu až k pobřeží Rudého moře na území 10 států (Egypt, Libye, Alžírsko, Tunisko, Maroko, Mauritánie, Niger, Čad, Mali a Súdán). Plocha, kterou Sahara zaujímá, má zhruba tvar lichoběžníku o délce 4500 - 5500 km ve směru západ-východ a šířce 1500 - 2000 km od severu k jihu.

To bylo zase trochu Wikipedie.

Představa, že by se vlivem tak obávaného a neustále citovaného globálního oteplování mohlo něco podobného utvořit i u nás, nevzbuzuje zrovna nejpříjemnější pocity.

Náš létající a teď již na plné pecky řvoucí koberec se však noří ještě níž a níž. Jelikož písek je písek z deseti kilometrů i deseti metrů, těžko odhadujete skutečnou vzdálenost, až najednou zjistíte, že je pod vámi betonová přistávací dráha. A je dlouho a dlouho, potom drc, hop, drc a jsme na zemi.

Náš let skončil. Lidé tleskají a boeing roluje k příslušnému terminálu.

Vypotácíme se zkroucení ven a první, co vás obklopí, je ono nenapodobitelné tropické vedro. Stodvaceti procentně si ho navíc ještě vychutnáte, když jste poněkud tepleji oblečen, neb v letadle zase takové vedro nebylo (spíše naopak). Vdechnu tedy celými svými nozdrami tuto okouzující omamnou vůni a vydáváme se za davem, který by nás měl spolehlivě provést všemi úskalími tohoto aeroportu.

Což se i dělo.

Zařazujeme se do předlouhé fronty před jakési okénko, kde úřaduje byrokrat velmi přísného vzhledu. Jak se tak rozhlížím zmateně kolem, vidím opodál další okénko, téměř volné, nad nímž je umístěn nápis FISCHER. Přeběhneme tedy tam a úředník ještě vážnější nás zkasíruje o 50 \$, vezme si dotazník, který jsme museli, nevím proč, vyplnit už v letadle, a vlepí nám do pasu jakousi etiketu. Jdeme tedy dál, k dalšímu okénku, k další přepážce, kde obdržíme razítko, jež potvrzuje přidělení víza, a znovu pokračujeme s davem. Teď již pouze k onomu kolotoči, který by měl vydat náš kufr. Děje se tak sice až po delší době, kdy už

plánuji, jak v této nehostinné krajině se dá bez příslušného vybavení vůbec přežít.

Jsme však svým skromným majetkem nakonec obdarováni a cesta na půdu egyptskou se před námi otvírá. Dostáváme se před letištní budovu a marně vyhlížíme naší delegátku. Marně hledáme někoho, kdo by měl cedulku buď s nápisem hotelu, či alespoň s našimi jmény.

Není tu nikoho takového. Pouze pár snědých mladíků organizovaně pobíhá před letištní budovou, vykřikuje různá hesla, mává rukama a vytváří obraz naprosto dokonalého chaosu. Zaměřím se na jednoho, který stále dokola opakuje Fischer, Fischer a lámanou angličtinou se ptám na náš hotel. Celý jeho název byl: **Amwai Blue Beach Resort and**

Spa. Pamatuji si pouze první dvě slova, ale i tak se aktivista zazubí, odpoví něco jako Amššš a mávne rukou ke koloně stojících malých mikrobuseů. K nim míří i jiní rekreanti a řidiči, kteří už mimo arabštiny neznají žádnou jinou řeč, si je rozdělují. Když já vykótkám jméno našeho cíle, zase Amššš a zařadí nás k jednomu

vozidlu. Pak přijde další organizátor s částečnou znalostí i češtiny a přesune nás zase jinam. A potom ještě jednou. A pak již definitivně jedeme.

Sice nevíme kam, ale jedeme. Arabský průvodce nás lámanou češtinou vítá a přeje nám všem hezký pobyt. Vyjíždíme z rozlehlých prostor letiště a jsme doslova zajati okolní pouští. Až teď člověk zblízka vidí tu dokonalou mrtvolnost země, která nepovolí ni travince, ni rostlince, aby se zde mohla zaradovat ze svého zrodu. Poušť nám dokonale ukazuje, jak křehký je vůbec život a jakým zázrakem na této planetě vůbec vznikl. Je názorným příkladem toho, jak bychom si měli vážit každého malého tvorečka, každé kytíčky, každé obyčejné živé buňky.

Dálnice vede prostředkem pouště. Okolo jsou pouze polorozbořené či nedostavěné stavby a hromadí se nepořádek. Pokud chce mikrobuse odbočit na jinou silnici, nejsou tady ty naše nájezdy, podjezdy i jinak zamotané točence, kde stejně vždycky zabochíte někam úplně jinam, ne, tady zkrátka opatrně najedete na udusanou část pouště, kterou musíte pomalu přejet, nasměrovat se znovu na pevný betonový povrch a pokračovat v další jízdě do neznáma.

Ony to cesty do neznáma pro tyto řidiče samozřejmě nebyly, oni tu jezdili často a pravidelně, neb to byl jejich chléb. Proto nás všechny neomylně vedli i přes okolní pouštinu do přesně určených souřadnic. První vystupovali jacísi dva důchodci, druhá zastávka – hotel Imperiál, kdy kabinu mikrobuse opustili všichni ostatní.

Zase jsme zůstali úplně sami. Jediný Češi v arabském Egyptě. Jako by to tady již kdysi bylo... Přece v Itálii 2002.

Mikrobuse zase otáčí, jede úplně jinam, pak zase zpátky, přejíždí písečné nájezdy, ubírá i přidává a před námi je další vrátnice. Tady se sluší dodat, že vjezd ke každému rekreačnímu středisku, ke kterému jsme přijížděli, je velmi pečlivě strážěn. Nejen, že je celý objekt oplocen, ale každá brána podléhá přísné kontrole. Snad důkladnější, než byla kdysi za dob mé základní vojenské služby. Řidič musí ukázat jakousi permanentku, seznam osob, který si strážný pohledem do kabiny pečlivě zkontroluje, nezbytné razítko – a jedte.

Orientální Eden se před námi rozevřel.

Je šest hodin ráno, přesto slunce žhne jako o život a my jsme navíc nevyspalí a hladoví.

Řidič nám podává oknem náš kufr a my se přesouváme do chládku rozlehlé a přepychové recepce. „Good morning,“ pozdravím jakoby ledabyly recepčního a podávám mu náš poukaz (voucher). Mladý Egyptan si nejprve něco zkontroluje ve své knize, poté si žádá našich pasů a posléze mi dá vyplnit jakýsi minidotazník.

Jednoduchou angličtinou tak činím, a po odevzdání marně čekám věcí příštích.

A ono se neděje nic. Vůbec nic.

Ptám se tedy, jaké máme číslo pokoje, načež jsem s úsměvem ujištěn, že na ubytování máme nárok až ve 14:00 hodin.

„A najíst se můžeme?“

Prý až na oběd, a to je ve 12:00 hodin.

A aby se neřeklo, dá nám ještě obálku s nějakými výlety, s informačními zprávami a s oznámením, že naše delegátka se tu dostaví v 9:50.

Co teď? Máme hodně, ale hodně času, tropický den začíná, naše veškeré letní oblečení je pečlivě zabalené v kufru a jsme hladoví.

Nebezpečně hladoví.

Necháváme tedy kufr na recepci a vstupujeme do pohádkové oázy, doufaje, že si tam někde aspoň nějaký koláček či párek v rohlíku koupíme. Vyjdeme tedy před recepci, pokračujeme kolem kaskády bazénů, a to až k voňavému moři. Bohužel všechny stánky jsou ještě zavřeny, takže snídaně se dále odkládá.

Zároveň odesílám SMS Kátě, kde oznamujeme, že jsme šťastně dorazili, že jsme již na místě, které je opravdu nádherné a jenom tak okrajově se zmíním o našich trablech s pokojem a snídaní.

To jsme tomu dali. Vzápětí nejen SMS od Katky, ale i telefonát od Verunky, která nás nabádá, která nám přímo nařizuje, jít zpátky na recepci, nečekat na nějakou delegátku, hodit tam na pult desetidolarovku a zároveň recepčního seřvat tak, že na něm nezůstane nit suchá. A uvidíte, jak hned všechno půjde!

„Já, já to zkusím,“ kóktám do mobilu a již si živě představuji, jak se já se svou znalostí angličtiny do krve hádám, a dokonce i s podporou jaderných nadávek.

Ale na tu recepci jsme se vrátili. Dáša se takticky ztratila, takže pojeb mužstva (toto je nejčastější vojenský výraz) zůstal pouze na mně. Recepční si něco píše asi v knize návštěv, poté zvedne hlavu, usměje se a praví: „Ahóó!“

„Ahoj,“ odvětim a začnu vysvětlovat, že jsme naposledy jedli yesterday at lunch a jestli bychom se mohli jít nahoru alespoň najíst.

„Ahoj,“ rozzáří se ten Arab a již, již mi na zápěstí připíná umělohmotný oranžový proužek, v tomto případě vstupenku až do kulinářského ráje.

„And room?“ ptám se s prosebným pohledem.

„After breakfast,“ uklidňuje mě ten pojednou boдрý muž, takže jej za tu jeho snahu odměňuji astronomickou částkou dva dolary. Zároveň volám Dášu, která je následně také okroužkovaná a již se řítíme po zakulaceném schodišti do jídelny, kde si naházíme na talíře snad všechno možné i nemožné. Vajíčka na tvrdo, sýr, salám, malé párečky, ovoce (meloun a mandarinka) a dortíčky, dortíčky. Vše zapijíme hbitě donesenou kávou a vynikající džusem. Svět pojednou zkrásněl a my si uvědomili, že máme před sebou týden nádherného povalování v říši pohádek tisíce a jedné noci.

Po snídani si tedy jdeme pro klíče od pokoje. Máme jen trochu obavy, aby to nebylo přízemí, abychom nepřišli o soukromí, neb přízemní pokoje jsou v podstatě součástí kolonády.

Obavy byly zbytečné, neb jsme žádné klíče nedostali...

Ted' jsem tě trochu napálil, milý čtenáři, přivedl tě do stavu úzkosti a obav o osudy hlavních hrdinů. Ano, my jsme skutečně žádné klíče nedostali, protože jsme obdrželi kódovanou kartičku od pokoje číslo 1237. Ještě vyplňuji nějaký přebírací protokol, snad s poučením o slušném chování, pročez Dáša odchází ven z důvodů vyčudění jedné winstonky. Náš úřad mezitím zdárně ukončen, takže mi nic nebrání vzít si kufr a odejít hledat náš pokojík, který se nachází (jak jsem se informoval) až ve II. patře.

Chystám se tedy uchopit držadlo našeho exkluzivního kufru (zapůjčeného Verunkou), když vtom, kde se vzal, tu se vzal pomenší Arab, který mi všemožnou směsicí jazyků dává najevo, že ne já, ale on mi odnese (odveze) kufr na pokoj, a již se chápe rukojeti, již je připraven vyrazit.

„Moment,“ snažím se ho zarazit a vysvětluji, že my wife ještě venku smokes.

On souhlasí s odkladem, ale chce po mně číslo pokoje, což mu bezproblémově nadiktuji a on mě ujišťuje, že ten kufr určitě, určitě doručí. Vyjdu tedy ven, Dáša již dosmoukovala a šťastni, plni odvážných předsevzetí vyrážíme hledat naše hnízdečko. Jdeme podle dlouhé řady hotelového komplexu, nejprve tam, potom zase zpátky a nakonec i po druhé straně, ale toto číslo zde není.

Že bychom se stali obětmi protievropského spiknutí?

Ale kdeže. Jeden z procházejících zaměstnanců se nás sám od sebe ptá na číslo pokoje, což mám již dokonale nacvičené, načež nás provede jedním z mnoha průchodů a doprovodí až ke vstupním dveřím s celou plejádou čísel. I našeho. Poděkujeme a vstupujeme do malé chodbičky, přivoláváme výtah a jedeme do II. patra. To, co vidíme za plotem areálu, to co je vidět z dlouhé chodby, která se táhne celou budovou, je šok. Za nízkým plotem tohoto ráje, této čarokrásné oázy je vskutku peklo, jiná planeta, Mars, poušť.

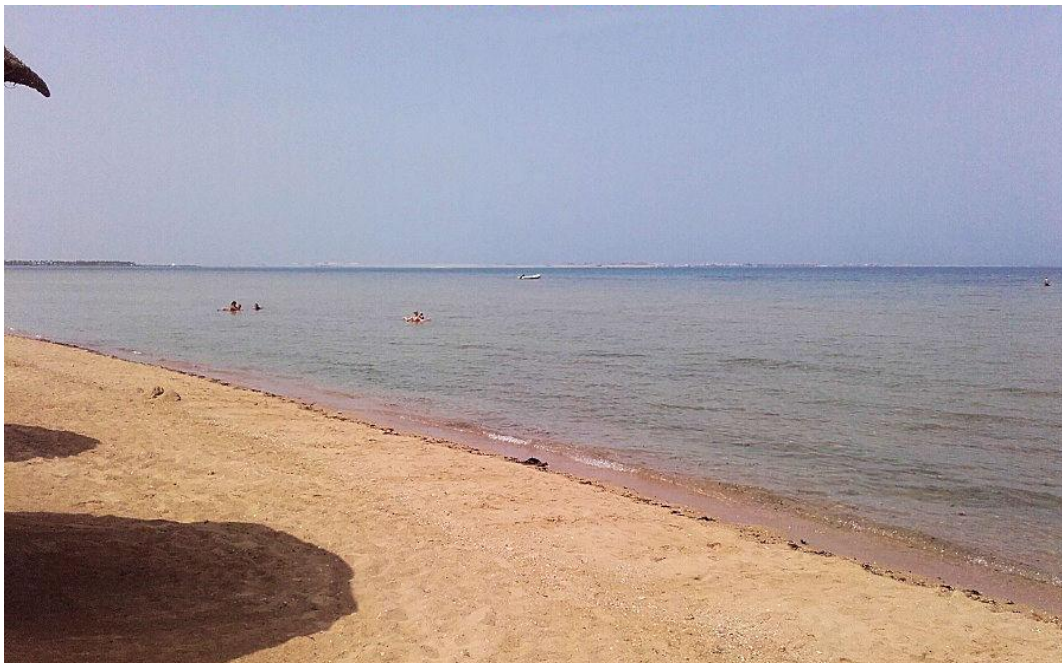

Kdyby mělo toto rekreační centrum sloužit třeba jako internační tábor nebo vězení, nebylo by třeba oplocení, nebylo by třeba ostrahy, protože přechod přes tuto do dále se táhnoucí pustinu by byl nepřezítelný.

Ale to nyní neřešíme, neboť hledáme číslo našeho pokoje. Je to kousek od výtahu, Dáša, neb oni takové karty měly v Turecku, profesionálně odemkne a nás obklopí příjemný chládek klimatizace.

Sprej moc neúčinkoval, ale to nic nemění na skutečnosti, že nás na recepci čeká konečně schůzka s naší delegátkou. Když tam dorazíme, již se tam netrpělivě prochází. Mladá, štíhlá blondýnka. Chová se k nám pěkně, velmi pěkně, nabízí nám nějaké zájezdy (na které nereagujeme) a radí v případě průjmu (který jsme neměli) koupit si v místní apatice jakýsi Antinal. Jelikož všechno ostatní, to nejdůležitější, jsme si zařídili sami, s okouzlujícím úsměvem nám předala svou navštívenku s telefonním číslem a znovu odjela zpět do Hurgady.

Až do konce pobytu jsme ji už neviděli.

A od této chvíle dostává tento deník něco jako seriálový scénář, neboť co jiného dělat v tomto k lenosti vybízejícím místě. Spát, jíst, pít, ležet na lehátku
a) u moře,
b) u bazénů.

A tak onoho prvního dne jsme šli po obědě a po krátkém odpočinku k moři. Kam také jinam. Pláž byla celkem liduprázdná, vzduch vlhký a voňavý a moře teplé (30° C) a klidné. Dle obrázku toto moře, moře Rudé, přímo láká

rozeběhnout se, až za vámi bude vlát závoj rozstříknuté vody, a běžet a běžet a nakonec sebou plácnout do vody a celý, celičký se nechat zmáčet tímto životodárným živlem. Ano, ono to opravdu láká. Ale..

První šla odvázně do vody Dáša, neb je zrozena ve znamení ryb. Ušla asi 50 metrů a vody měla po kolena, 70 metrů, pro změnu po kotníky, 100 metrů, hloubky přibývá – opět po kolena. A tehdy jsem se rozhodl, že když je tady takové mělko, že tedy jako divoký býk vběhnu do tohoto živlu, budu ho rozstříkovat do všech stran a nakonec spočinu znaven někde ve vlnách.

Rozhýbávám se tedy, rozkmitávám a již běžím – vstříc věčnému moři. Běžím po písčité pláži a vbíhám do prvních vlnek.

Jauvááájs! Než jsem stačil zareagovat, než jsem mohl zabrzdit, přece jenom samotnou setrvačností jsem pár krůčků udělal a dopadl na hrubé korálové dno, jež lze přirovnat asi tak k rozbombardovanému kamenolomu. Proto se pokorně vracím, беру si gumové pantofle a pomalu, pomalu kráčím za obzorem. Když už jsou postavičky na břehu opravdu malinké a vody mám již nad kolena, opatrně si nejprve sednu a poté i lehnu. Rudé moře omývá celé mé tělo a já se cítím jako bych ležel v dětském bazénku. A to i díky teplotě vody, která tu je až neuvěřitelně průzračná.

Bohužel v těchto končinách je vstup do této jinak křišťálové vody všude stejný. Mělčina je zde poseta zkamenělými korály a kdo si chce opravdu zaplavat, musí až na molo. Tam se my dnes už nevydáváme, šoupneme do sebe u stánku pár místních dvoudeckových piv (pro držitele oranžových náramků samozřejmě zdarma) a cestou zpátky si ještě zaplaveme v jednom z bazénů.

Následuje chvíle odpočinku na pokoji (stále jsme takoví nedopečení) a představte si, že najednou zahřmí, zatáhne se a přilijí se krátká, ale prudká bouřka. Samozřejmě i s deštěm. Tady na Sahaře, zatímco Česko trpí v této době neobvyklým suchem

To jsou paradoxy...

Na večeři se mi už tradičně podařilo upoutat pozornost většiny hostů. Ne proto, že bych se projevoval nějak zvláštně, byl nezvykle pohledný či naopak. Mohla za to taková blbá náhoda. Když už jsme si nandali všech těch různých pochutin, šel jsem ještě pro ovoce a vybral pro každého mističku hroznového vína. Jen to donesu ke stolu, Dáša začala šílet, že jsem se snad zbláznil, že nás chci odrovnat, protože to víno určitě oplachovali v normální vodě.

Malé zdravotnické školení: V Egyptě nikdy nepijte vodu z vodovodního řádu, neb je pro nás nestravitelná. Sračkovitá. Používejte pouze vody balené, které tady běžně nabízejí zdarma. To platí i o ledu do drinků nebo o ovoci touto vodou oplachovaném. – ***Konec školení.***

Jdu tedy ty skleněné misky opět vrátit, v každé ruce jednu, když tu jeden Němec chce vstát od stolu, odsune prudce židli a jednu mističku mi vyrazí. Ta se samozřejmě rozbije, kuličky vína se rozkutálí do všech světových stran, chvíle ticha a již jsou u mne.

Místní roznašeči nápojů. Kupodivu se usmívají, zatímco já stále dokola melu ajmsory, ajmsory...

Je zavolán pomocník, tzv. smetáček, který vše bez odmlouvání uklidí. Já se nenápadně přesunu zpět ke stolu, kde již večeri dokončím bez jakýchkoliv karambolů.

Potom ještě posedíme chvíli venku: pár piv a gin s tonikem a já si s úlevou uvědomuji, že tady si na ramadán zase až tak nehrají.

Však co mi před usnutím stále vrtá hlavou, je to poslední kolo ligy. Píši tedy SMS Jirkovi Petráškov, též oddanému slavistovi, aby mi stručně poslal výsledek.

Odpověď nepřichází.

Ale to já již na pestře tkaném létajícím koberci křižuji nejen nad Saharou, ale i nad průzračnými vodami Rudého moře...

Chrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr!

Kapitola 2 – Neděle - Užitečná výuka češtiny

Ráno zapínám mobil a začnu tančit jako šílený. Dáša, zvyklá na mé občasné neobvyklé projevy, pouze kroutí hlavou a mou radost se mnou nesdílí. Ani nemůže, protože neví, že mi v noci přišla SMS od Petráška, kde se píše, že Slavia porazila Teplice 3:0, udržela druhé místo a bude bojovat o Ligu mistrů.

Jupííííí!

Jak málo stačí k tomu, aby měl obyčejný český člověk radost ze života.

I když je venku zataženo.

I když duje poměrně silný vítr.

Ale tady, tady v Africe to vůbec, ale vůbec nevadí, neboť teplota vzduchu, moře i celé bazénové soustavy je konstantní, tudíž stále použitelná.

Proto si po snídani dáme ještě na zahrádce dvě vynikající kapučína a po krátké bojové poradě je rozhodnuto, že dopoledne budeme trávit u bazénů a odpolední volný čas věnovat živlu mořskému.

Jak se ujednalo, tak se i stalo. Dáša si šla zabrat k bazénům dvě výhodně položená lehátka a já zatím skočím na pokoj pro osušky a jiné potřebné propriety. Dojdu tedy ke dveřím, zastrčím kartičku do určené štěrby, světélko zeleně zabliká, já беру za kliku – a je stále zamčeno.

Zkouším to tedy znovu a znovu a znovu a teď již věřím, že náš pokoj je pro mě naprosto nedobytný. Zpytuji tedy své svědomí, analyzuji své chování a docházím k přesvědčení, že jsem tuto čipkartu pravděpodobně zničil. Nezodpovědně jsem ji nosil v pouzdru společně s mobilem a ten, vysílaje neustále nějaké ty vlny, kartu pravděpodobně dekódoval.

Poslední dva pokusy a chytám se posledního stébla, Muhmeda. Ten totiž určitě má univerzální kartu, kterou si může kterýkoliv pokoj odemknout.

„Muhmed, Muhmed,“ běžím na konec chodby, kde vidím jeho úklidový vozík. „Card is broken. Kaput, kaput, kaput!“

„Muhmed se usměje, jde se mnou ke dveřím, kartu, vsune, **kartu vysune** a s ještě větším úsměvem mi dveře dokořán otevře. Teď asi vypadám jako blb.

Poděkuji mu, vejdu, sednu si postel a najednou je mi všechno jasné. My vždycky vcházeli do pokoje společně. Já vsunul kartu, zablikla zelená kontrolka a Dáša kartu okamžitě vyjmula. Já myslel, že tak činí, protože mi chce pomoci, chce se také účastnit otvírání Sezamu, případně zabránit mé skleróze, aby kartu zapomněla venku. A ejhle, ona ta naše cestovatelka to již znala z Turecka a já bývalý vedoucí provozu v Tesla Electrontubes, v podniku veskrze elektrotechnickém, věděl kulový.

Dobrá, dávám na stůl dolarovku a otáčím pytlík zeleným textem ven, neboť dnes si to Muhmed zaslouží. Pak se vracím k bazénu, kde se mému problému trochu zasmějeme, i když já o něco hořčeji, a další den sladkého nicnedělání začíná. Takové dny jsou opravdu velmi náročné nejen na fyzickou soustavu, ale i na nervovou a možná i na celkové duševní zdraví rekreanta. Při špatně dávkovaných zážitcích a smyslových vjemych může totiž dojít k částečnému ochrnutí osobnosti neboli dokonalému zblbnutí.

Proto trénuji fyzickou častějším obracením se na lehátko nebo zvýšením počtu mých pochůzek k občerstvovacímu stánku. A vjemy ladím systematickým pozorování okolí.

A že jsou vidět věci!

Ne, nebojte se, nemusíte umisťovat tento deník z dosahu svých nezletilých dítek, neb já nebudu popisovat kypré a statné postavy německých důchodkyň. Já se chci naopak pokusit vniknout do tajů života obyčejného arabského člověka. Píši-li člověka, myslím v tomto případě pouze muže. Není to diskriminace druhého pohlaví a ani být nemůže, protože ono se zde totiž vůbec nevyskytovalo. Všechna zaměstnání v areálu vykonávali pouze a pouze muži. Muži dělali pokojské (viz. Muhmed), muži dělali číšníky, kuchaře, pomocné kuchaře, zahradníky, řemeslníky a dokonce (což je opravdu, hahaha, překvapivé) i samotní šéfové byli muži.

Vztah arabských mužů k ženám je asi založen na úplně jiných principech. Žena je majetek, ale pozor, milovaný majetek. Do tohoto vztahu se ale pravděpodobně promítají i vzpomínky na lásku k matce, sestrám a jiným osobám ženského pohlaví. Ale vlastní žena, koupená vlastní žena je věc, o kterou se musíte starat. Proto nepřichází v úvahu, aby Arabka pracovala, a tak největší ostudou pro místního muže je, když svou ženu (ženy) neuživí. A navíc, asi žádný arabský muž nestojí o to, aby mu manželku očumovali nějací ti psi nevěřící.

Ale nevěřící čubíčky ti arabští muži očumovali a rádi a s rozzářeným úsměvem. Samý vtip a žert, jako malí kluci. A oni to také pomalu kluci byli. Bylo jim snad kolem dvaceti, maximálně třiceti, postav menších, hubenějších. Zatímco jejich vrstevníci žili v upocených vesnicích, sloužili v armádě či byli jinak odsouzeni vidět místní ženy pouze polozahalené, neupravené a tudíž i většinou nevábne, oni si tu museli připadat jako v ráji, neboť jim před očima proménádovaly v těch nejtintnějších plavkách ženy a dívky ze všech koutů Evropy. Dlužno ale dodat, že si nikdy nic nedovolili.

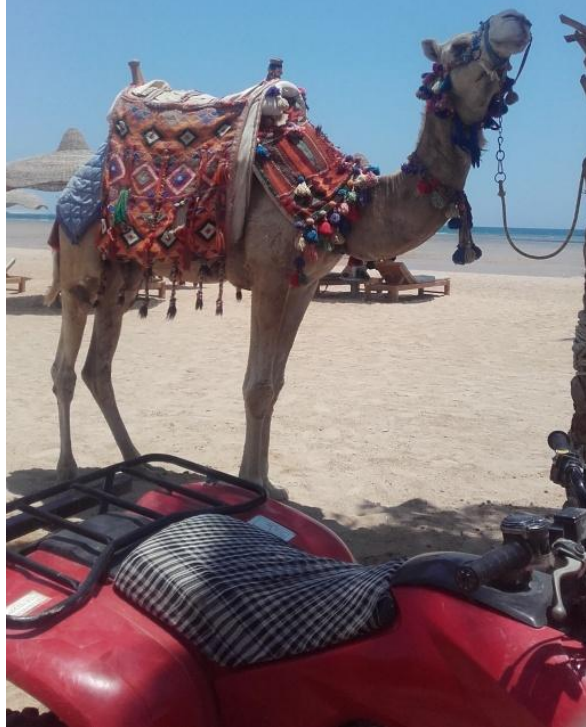
Ne proto, že byl ramadán, kdy se styk se ženou nepovoluje, ale pravděpodobně i strach o toto relativně dobré místo udělal své. Tito mladí muži většinou živil celou rodinu. A pokud mluvíme v těchto končinách o rodině, pak je to rodina se všemi příbuznými až do kolikátého kolena.

V tomto areálu se to všemožnými zaměstnanci jenom hemžilo. Potkávali jste je na každém kroku a dlužno dodat, že vždy v plné práci. A to od časného rána. Nikdy jsem neviděl nikoho odpočívat, někoho posedávat či mít tzv. kuřáckou přestávku. Když jste šel okolo nich, zvedli často hlavu a s úsměvem: Hello, vás srdečně zdravili. Jen tak pro zajímavost (jako bývalý šéf údržby) jsem si zkusil vypracovat takový malý přehled nejrozumnějších profesí i s jejich krátkou charakteristikou či náplní práce.

1) profese jako **recepční** jsou celkem známé, snad všude ve světě. Rozdíl snad může být pouze ve výši doporučeného bakšišného.

2) majitelé přilehlých obchodů a obchůdků patří také do známé kategorie. My si v jednu krámečku sice koupili jenom zapalovač do větru (piezo zapalovač) a v druhém jsme... ale to bych předbíhal.

3) do sorty obchodníků lze zařadit i **naháněče**, což byli lidé, kteří neúnavně kroužili po celém areálu a vsutku naháněli lidi do určitých akcí. Velmi výmluvně hovořili (pokud jste rozuměl), přesvědčivě gestikulovali (pokud jste nerozuměl) a nabízeli téměř vše. Výlety lodí spojené s potápěčským výcvikem, různé kosmetické, kadeřnické i lazebnické úkony, zhotovení atmosférou neopakovatelných fotografií, cestu do pouště na motorových čtyřkolkách, koních či velbloudu. Zvláště neústupný byl naháněč pro doktora Fish. Ten našel na vašem těle všechno. Ekzém, pupínek, ranní říznutí po holení a vše, vše byl ochoten okamžitě léčit. Mnohokrát za den jsme mu museli vysvětlovat, že no, no, no! Dokonce jsem mu zdarma složil reklamní slogan: ***Když tě léčí doktor Fish, už se ráno nevzbudíš!***

Nekoupil to...

4) další sortou byli takzvaní **přicmrdávači**, kteří vám nosili kufry jako Ali. Myslím si, že šlo o jakési externisty, kterým bylo povoleno nějaký ten dolar si vydělat.

5) **plavčíci** – ti většinou stírali vycákanou vodu z bazénů, v určitou hodinu vyměňovali osušky (které také za mírný bakšiš svým vyvoleným pak ráno dávali na lehátko, aby se oni tam nemuseli tak brzy potáčet jako já), okukovali ženské a ti u moře ještě navíc hlídali, aby se nikdo neutopil, případně ho nezabil Žahavec (o tom o něco níže).

6) nelze zapomenout také na **řemeslníky**, ponejvíce zedníky, kteří s růžovými kolečky objížděli pozemek a opravovali zdi, chodníky atd. Další montéři byli již daleko více kvalifikovaní, neboť šlo o obsluhu čerpadel, čističek, klimatizací a elektrických obvodů vůbec. V tomto případě se mi vkradla do hlavy tato záludná myšlenka. Opomineme-li to obrovské množství upravené vody, které sem bylo potřeba odněkud dopravit na naplnění bazénů, kde berou další vodu? Nejen na jejich doplňování, ale i na celý provoz Amwaje?

Vezměte si tisíce rekreantů, kteří se denně myjí, sprchují a splachují. Zahradníci denně zalévají stromy a keře a denně je zavlažována tráva. A že jí není málo a že je kvality vyšší, než mají naše nejbohatší ligová mužstva. A otázka následující: Kam všechny ty odpady jdou, když kolem je poušť a do moře tady určitě splašky nepouštějí. Každopádně faktem zůstává, že celý areál je obtočen vodními hadicemi. Každý strom, stromek, keř. Každý záhonek, pomalu každá kytička. Vše se musí neustále zavlažovat. Z čeho? No, teď babo, rad'!

7) když už jsme u těch řemeslníků a té trávy, klobouk dolů před místními **zahradníky**. Od časného rána lezli po čtyřech, ošetřovali každou pokřivenou travičku či kytičku. Pečlivě ořezávali oschlé větve ze stromů a keřů, jakožto se starali o vzrostlé palmy. Také neúnavně některé stromy vykopávali a o několik metrů vedle je zase zasazovali.

8) **uklízeči pokojů** – velmi pečliví, důslední až sterilně důkladní. Každý měl veliký pojízdný vozík vyzbrojený kompletní úklidovou drogerií, jakožto i nástroji umožňujícími nenechat nikde ni skvrnku, ni zrnko prachu.

9) a dostáváme se konečně k pozitivům libým až svůdně lákajícím. Jejich tvůrcem je celý **gastro-občerstvovací klan**, jenž vždy tak příjemně lechtal naše nitro neustálým přísunem důležitých živin a zároveň se staral i o pravidelný pitný režim, který je nutno při horku 42° C bezpodmínečně dodržovat.

Byli to především páni kuchaři, kteří občas vyhlédli ze svého království, by spočinuli důstojným zrakem na té přecpávající se bandě. Poznali jste je jednoduše, protože měli vysoké bílé čepice. Za ně se řadili kuchařští pomocníci. Většinou mladíci, kteří neustále doplňovali poměrně rozsáhlý sortiment rozličných gábliků. Někteří z nich také na počkání grilovali rybí nebo kuřecí masa či mleté karbanátky, udělali vám dle přání z čerstvých vajec vše od míchanice přes omeletu až k volským okům. Jiní zase vyráběli palačinky nebo se věnovali těstovinám.

Určitě existoval ještě personál pomocný, mající na starost veškeré přípravné práce, spojené s chodem této velkovývažovny. Ten jsme však vůbec neregistrovali, neboť neopouštěl prostory kuchyně, a tím byl pro nás neviditelný.

Samostatnou kapitolou jsou pak číšníci, či spíše roznašeči nápojů. Od vody přes kávu, víno, pivo, džus či čaj vám vše donesli až pod nos. Organizovali si obsazení stolů (o tom později) a vůbec dbali na způsobný chod celého našeho vykrmovacího procesu.

Musím se ještě zmínit o obsluze venkovního sezení, občerstvovacích stánků i samotného bistra umístěného hned pod jídelnou. I tam plnili své úkoly na výbornou.

10) lopatkáři - I tato kategorie se často objevovala v jídelně a dost možná, že to byli právě ty pomocné kuchyňské síly. Jejich pracovní rozprostření však bylo univerzální. Od jídelny přes bazén až k mořské pláži. Jejich pracovní náčiní bylo koště a lopatka na dlouhých tyčích. Neustále se potulovali po areálu a stále někde něco pozametávali, čímž likvidovali i to sebemenší smetí. Někdy likvidovali, i když smetí nebylo, však z dálky vypadali pracovně vytížení, a tudíž nikým nenapadnutelní. Jejich pohled byl poněkud prázdný, obličej stále zasmušilý. Oni nikdy nikoho nezdravili, na nikoho se neusmívali, s nikým nekomunikovali. Pouze hleděli upřeně pod sebe, na tu lopatku, na to koště, které se šmrdlalo po čistém povrchu. Můj dojem byl, že vůbec nejde o Egyptany, nýbrž o imigranty z jiných arabských zemí. Třeba o zbývající Palestince, kteří se ještě nezapojili do svaté války proti Izraeli. Ale asi se pouze mýlím, a jde o kastu velmi špatně placenou, šikanovanou, a tudíž logicky nespokojenou.

11) dohlížitelé – Samozřejmě také muži, dobře oblečení, kteří měli na košilích oválný zlatý znak Amwaj. Chodili velmi vážně po všech hotelových prostorách, někteří měli pod paží nezbytné desky s důležitými doklady – a dohlíželi. Na všechno, ale především na ty výše popsané zaměstnance. A také organizovali. Ti nižší vás velmi upřímně pozdravili, ty vyšší jste už museli pozdravit první.

12) nad touto kastou bylo již pouze **vedení**. Možná přímo majitelé. Šlo o tři postarší muže, vždy oblečené pouze v kompletním obleku. Dominoval jim ten nejstarší, hubený stařec s nepříjemným výrazem v obličeji. Tito pánové vás už samozřejmě nezdravili, a dokonce ani na pozdrav neodpovídali, protože vy jste pro ně byli pouze chodící kreditní karty, které oni tady dokážou šikovně podojit. Byl jsem sám svědkem toho, jak onen hlavní šéf řval na jednoho zahradníka kvůli pravděpodobně nedokonale provedené práci. Řval, to je slabé slovo, on na něj vřeštěl jako na nějaké zvíře...

Zde pouze malá odbočka: Na přelomu století naše firma, která tehdy ještě sídlila ve Vršovicích, expedovala do Egypta zásilku skleněných elektronek pro místní vysílače. Zásilka dorazila rozbitá a Egypt samozřejmě žádal náhradu. Proto tam byl vyslán náš technik, který měl dokázat, že k onomu karambolu došlo až při následné manipulaci, což byla pravda. Egypt svou chybu uznal a odpovědný pracovník byl zatčen s tím, že bude popraven. Když se to náš technik dověděl, raději celý protokol změnil a škoda šla na odpovědnost podniku.

Dobrá, co?

Tak to je islámský svět. A přitom Egypt je oproti jiným arabským zemím, státem civilizovaným,

s poměrně vzdělaným a moderně smýšlejícím obyvatelstvem, ale...

13) poslední zaměstnanecká kasta, lépe řečeno brigádnická holota, byli **animátoři**, největší škůdci této obyvatelné části Afriky. Šlo o partu pubertě odrostlých chlapců a dívek, dílem z Evropy, dílem místních, kteří neustále povykovali kolem bazénu, vykrucovali se, házeli nezletilá děvčata do vody a i jinak způsobovali nežádoucí rozruch, třeba svým přenosným reproduktorem, který vám kdykoliv a kdekoliv spustili na plné pecky. Pokud se měli

předvést, tak šlo o poměrně chabý pokus o aerobik či nějakou gymnastickou exhibici, která však měla dosti daleko i do našich totalitních vojenských rozcviček, očíslovaných coby první, druhý atd. ranní soubor. To vše samozřejmě doprovázené úchvatným arabským rockem (něco mezi technem a vyvoláváním muezzina). Jediné plus jim však musím přiznat, že při obvyklém lákání okolních bazénových spoluležících na nějakou tu jógu či zápasy ve vodě, taneček na pódiu nebo závody v bazénovém běhu, mě taktně přehlíželi. Oproti Mallorce, kdy jsem se pomalu musel bránit, aby ze mne neudělali boha Neptuna, absolutní pohoda. Je vidět, že mé tělo zapracovalo, dosáhlo patřičných parametrů, čímž dokázalo budit respekt i u této nevycválané verbeže.

. Odstavec 13 – animátoři – berte mě raději s rezervou. Přece jenom to stárí...

Byť si ho nyní vůbec nepřiznávám

Tož, unaven metodickým rozborem místního pracovního trhu, musím se opět jít projít k občerstvovacímu stánku. My, plážoví povaleči máme ale opravdu těžký a tvrdý život.

Třeba přesunout se na oběd.

Leč zdejší život má svá neúprosná pravidla a my je tudíž musíme dodržovat.

Dáša si dává něco jako ala stroganov a já kuře, játra, rýži a – **dortíky**! Oba pak na závěr ovoce. Poté si jdeme sednout ven, na zahradu, a já jdu do bistra ještě pro kapučino a pivo. Ještě ani nestačím dojít k barovému pultu a již jsem zastaven pomenším číšníkem, kterému

tedy musím své přání v angličtině znovu zopakovat. Ujistí mě nekompromisně, že onu objednávku neprodleně doručí a já at' si jdu sednout.

Já netušil, že se teď začne psát nová kapitola česko – egyptských vztahů, že se do vzájemných slovníků po dnešku vpíše nová, moderní, neotřelá slova. Kdybych to jenom tušil...tak jsem tam nechodil.

Objednávka donesena a onen číšník jaksi v rozpacích stojí za našimi zády.

„German?“ ptá se.

„No.“

„English?“

„No“.

„Poland?“

„No, Czech,“ nevydržím ho již déle trápit.

Mužík rázem ožije, počne trhaně křepčít, je radostí bez sebe, směje se, až se zalyká a bez přestání ze sebe vyřáží: „Jak se maš? Jak se maš?“

„Dobře,“ odpovíme oba, načež on papouškuje: „Dobže, dobže.“

„Dobře,“ opravuji jej.

„Dobrže, dobrže.“

Na chvíli zmizí, pak se objeví zase někde jinde a zaskřehotá: „Jak se maš? Dobrže.“

A to i podruhé, potřetí a pak ještě.

Když nám to již připadá únavné, odpovím na jeho otázku, že na hovno.

To ho zarazí, trochu si to v té hlavě srovná a pak jen tak trochu pro sebe si několikrát zopakuje: „Jak se maš? Na houno!“

A pak šťasten, že si opět rozšířil slovní zásobu, jal se pobíhat po zahrádce a hledat další Čechy, kterým by se rád pochlubil se svou znalostí češtiny. Naštěstí v té době tam mimo nás a jedné mladé rodiny žádní jiní nebyli.

Ale oni dorazí.

A jak znám Čechy, dají mu i za pravdu.

Po obědě jdeme znovu k bazénu, a když se začínáme nudit, vyrazíme k moři. Jdeme konečně prozkoumat

to tajuplné molo. První odpočívárna, druhá odpočívárna, moře je zde stále ještě mělké. Až u třetího přístřešku se dostáváme do hloubek, kdy vidíte řasy, korále i hejna prohánějících se rybek. Ale i člověky, kteří snažíce se napodobit renomované potápěče, se v té nádheře plácají. My jdeme ještě dál, téměř až k přístavišti výletních lodí, a protože vidíme u jedněch do vody vedoucích schůdků větší shluk dětí, spěcháme tam. Všechny se tam

upřeně dívají na takovou čarokrásnou rybičku, takového pestrého motýlka, který si jen tak bezstarostně pluje v okolí schůdků. Dokonce se i jemně otírá o nohy jedné německé dívky, která na těch schůdkách stojí nejnižší.

Ticho rozřízl varovný hrdelní výkřik a jeden z arabských plavčků je několika skoky u dětí. Ty počnou jako na povel také ječet, načež následuje panický útěk z vody. Pouze ryba – motýlek se bezstarostně tetelí ve vodě dál.

Já samozřejmě nerozuměl všemu, co plavčík dětem říkal, ale pochopil jsem asi to, že jde o živočicha, který vás může třeba bolestivě žahnout. Proto jsme ho pracovně nazvali – Žahavec.

Až po příjezdu do Prahy jsem zjistil skutečnosti daleko hroživější: Opět Wikipedie:

Perutýn ohnivý (*Pterois volitans*) je jedovatá dravá ryba z čeledi ropušnicovitých (*Scorpenidae*) žijící v Indickém, Tichém a nejnověji i v Atlantském oceánu, a to převážně v mělkých vodách a na korálových útesech. Pro člověka není jeho jed obvykle smrtelně jedovatý, ale zasažení bývá značně bolestivé s dlouhotrvající rekonvalescencí. Perutýn využívá jed pouze k sebeobraně, a pokud není ohrožen, sám neútočí. Jedná se o samotářskou rybu, která žije v menších společenstvích jenom v mládí nebo v

době rozmnožování. V dospělosti se jedná o silně teritoriální rybu, která brání svoje území, jak před cizími, tak i před jedinci stejného druhu. Případné narušitele zahání svým vzhledem nebo jedem, kterým disponuje. Samečci perutýna jsou mnohem agresivnější než samice. V současnosti není perutýn ohnivý evidován jako ohrožený druh. Jedná se o hojný druh, nicméně s úbytkem a poškozováním korálových útesů se zmenšuje i oblast jeho přirozeného výskytu a současně klesá množství ryb, které může lovit, což vlivem jeho závislosti na hojnosti potravy na malém území může mít nepříznivý dopad na jeho populaci. Nicméně v Atlantiku, jímž se šíří od konce 20. století, je považován za nebezpečný invazní druh. **Mají prodloužené paprsky hřbetní a prsní ploutve. Je známo asi 10 druhů. Disponuje jedem, který je srovnatelný s jedem kober.**

Tento toxin způsobuje vážná zranění až smrt.

No těbuch!

Naše chuť vlézt teď do vody, když se tam ten Žahavec pořád producíruje, pomalu vyprchala. Jdeme tedy pomalu nazpátek, obdivujeme křišťálovou čistotu vody a u pobřežního stánku musíme povinně obnovit denní přísun tekutin. Dlužno dodat, že Dáša pije povětšinou čistou vodu (samozřejmě dováženou a bez ledu), a proto já musím tyto dvoudecky kolegiálně vypít dvě.

Po večeri ještě chvíli posedíme venku, a poté se odebereme do svých komnat.

Patro je ještě poloprázdné, takže žádní

sousedé ještě nedorazili. Proto si v klidu sedneme na balkon a v ještě větším klidu vypijeme dovezenou vodu, kterou mícháme s doneseným džusem. Pomalu se začíná smrákat, neboť tady začíná večer už kolem sedmé hodiny. Park se pomalu osvětluje lampami, lampičkami a reflektorky a já jenom čekám, kdy přijde ta Šeherezáda a začne nám vyprávět první z pohádek tisíců a jedné noci.

Místo toho mi zvoní telefon a Marcel se mě SMS ptá, jestli dnes, jako každou neděli, půjdu Na Pahorek na pivo.

Těžko.

A pak místo pohádky další SMS. Sportka.

Zase jsme nevyhráli.

I když já si myslím, že ano...

Kapitola 3 – Pondělí – Průzkumné výpravy

Ani dnešního rána se Dáša netvářila úplně nadšeně, jak by se patřilo na probuzení do tohoto orientálního ráje. Dle toho jsem usoudil, že protichrápací sprej asi zrovna neúčinkoval tak, jak by měl a že se při jeho výrobě asi stala nějaká chyba. Jelikož v noci byla opět bouřka, a já jsem byl mnohokrát vzhůru, a teď se světe div, žádné chrápání jsem neslyšel. Nevím tedy, komu mám věřit. Ale manželky a policajti mají vždycky pravdu, takže...

Při pohledu z balkonu dolů zjišťuji, že jedna naše osuška, přehozená kvůli uschnutí přes zábradlí, byla sražena vichrem až dolů a visí na větvích pod námi rostoucího stromu. Vezmu si tedy tu zbývající a jdu stahovat tu uvízlou. Naštěstí si nemusím od již pilně pracujících zahradníků půjčovat ani žebřík, ani nějakou lopatu nebo hrábě, protože stačí pouze zapůjčení židle z přízemního pokoje. Až pak jdu opět zarezervovat dvě lehátka, tentokrát na druhé straně bazénu. Však blíže občerstvovací chatrči.

Je zataženo a fouká takový menší uragánek, takový větřík, který sráží nejen osušky z již zadáných lehátek, ale občas si pohraje i se samotnými lehátky. Proto osušky připevním k lehátkům jakýmsi námořnickým uzlem, a jdeme na snídani.

Dnes si nemůžeme jaksi vybrat, a proto zvítězí volská oka doplněná ovocem a **dortíky**.

Než se dohrabeme k bazénu, vysvitne slunko, byť vichr stále duje. Je však teplý, osvěžující a hlavně přehlušuje pokusy animátorů o reprodukovanou hudbu.

Na oběd jdeme dříve, protože teď je na řadě internetové spojení s domovem. Je potřeba poslat fotografie, vzbudit závist u přátel a

zároveň předložit neoddiskutovatelný důkaz o našem pobytu v Africe. Mohli jsme si zaplatit wifinu na celý týden, ale dávat 50 dolarů nám připadalo poměrně zbytečné. Zvlášť když jsme neměli s sebou ani notebook, ale pouze mobily. A denně si číst, co zase pronesl ten náš nejchytřejší – to se raději od něj držet co nejdále.

A vůbec, ale vůbec nám tady neschází.

Proto jsme zvolili variantu hodinovou, kdy sice zaplatíte dva dolary, ale to co potřebujete, pohodlně stihnete. Obracím se tedy na recepčního s prosbou o připojení, zaplatím ony dva dolary a on mi dá jakousi kartičku, něco na způsob stíracího losu, kde po setření vidím jasně kód, který musím zadat, což se mi samozřejmě vůbec nevede. Recepční je však milosrdný, chvíli si s mým telefonem pohrává, a to i navzdory mu neznámé češtině – a konečně jsem připojen. Ihned najíždím na Facebook a zveřejňuji pár dopředu připravených fotek. Letmý pohled na to, co dělají mí přátelé, a jdeme na Seznam. Doma nic nového, takže ještě na sport, jak dopadly ostatní zápasy posledního ligového kola. Zjišťuji, že Bohemka urvala se Spartou remízu, čímž ji odsunula až na páté místo (ha ha), a Baník se nakonec zachránil.

Poté se Dáša přihlásí na svůj profil Facebooku, trochu ho prostuduje – a prakticky nic víc nepotřebujeme. Může se jít na oběd.

Dnes jsme nahodili bramborovou kaši, já kuře, Dáša ryby. Závěrem nezbytný meloun a zákusky neboli **dortíky**.

Na zahrádce narazím na našeho Jaksemaše, který tentokrát humorem až tak zase nezáří. Snad to i vypadá, že by se mi chtěl vyhnout. Že by se svým novým sloganem už někde narazil?

„Jak se maš?“ snažím se ho rozveselit.

„Jak se maš,“ odpoví spíše jakoby z povinnosti a pak ještě polohlasem dodá pár arabských slůvek.

Jsem z něj v rozpacích.

Na pokoji si dáme chvilíčku klidu, já snad i trochu usnu, a potom následuje další pochod k moři. Je stále zataženo a fouká poměrně silný vítr. Již včera jsem si všiml podivného jevu. Nad mořskou hladinou, ale i dále, třeba až na obzoru, jsou vidět pestrobarevné padáky. Neznámé tohoto sportu, který se jmenuje kiteboarding, jsme nejprve naivně mysleli, že si někdo jen tak pro svou zábavu pouští draky. Ale po vědeckém prozkoumání celé věci jsme zjistili, že je tomu zcela jinak. Žádní potrhlí tatínkové, kteří se snaží

naučit své ratolesti větrným zábavám. Na konci těch padáků byli muži i ženy, statných postav a odvahy nebývalé. Stojíce na širokých prknech nechali se nejenom šílenou rychlostí vláčet po hladině, ale občas, když víchř zvláště příznivě zadul, se ocitli i v poměrně vysoké výšce.

Já samozřejmě nevěděl, že pár metrů od nás je půjčovna tohoto ďábelského sportovního náčiní, ale i kdybych věděl, kdybych byl nucen, prošen, bylo mi vyhrožováno či spíláno, stejně bych raději svou mužnost dokazoval jinými způsoby.

Kdesi nad mořem zahřmělo, což značilo, že se asi zase blíží nějaká ta mohutná mořská bouře. Proto sbíráme naše svršky a

jdeme se projít po pobřeží, ve snaze zjistit, jestli tam to moře přece není o něco hlubší.

Není.

Jak tak jdeme podél šplouchající vody, vidíme cosi jako cirkus. Že by další atrakce? říkám si a jdeme poznat pravdu.

Ne, nebyl to cirkus, i když daleko od počáteční hypotézy jsme nebyli. Byla to obří půjčovna všeho možného. I těch padákových prken. (Děkuji, opravdu nechci!) Ale nejenom jich. Připravovala se tu trestná expedice do pouště, a to na všem možném. Na motorových čtyřkolkách, na koních, na ponících i na oblíbení Dáši, na jejím miláčkově - na velbloudu (její foto již vpředu).

Když jsme si vše v klidu prohlédli a samozřejmě prodiskutovali, odebíráme se zpět k bazénové kaskádě. Cestou však objevíme něco, co nám učarovalo a co jsme cvičně pojmenovali Lagunou. Šikovní bazén s částečně slanou vodou, s příjemným, pozvolným a pohodlným vstupem do vody, který je přímo laskán všeobjímajícím klidem, neboť sem pravěké zvuky animátorů vůbec nedolehnou. Má to jen jednu nevýhodu: poměrně limitovaný počet lehátek je beznadějně obsazený. Samozřejmě německou klientelou. Jsou sice družní, však k sobě ohleduplní, takže to asi nebude tak jednoduché vetřít se sem a získat dvě lehátka se slunečníkem.

Ale nesmíme se vzdávat, nesmíme stát stranou a bát se bojovat o naše nezadatelná práva.

Hyn sa hukáže!

Pro jistotu si dáme u stánku pivo a vodku s Fantou a jde se na večeri.

Večeře: hrozná míchanice – brambory, trochu hovězího, kuřecí čevapčiči, a okurkový salát, jenž jsem si nutně pochlapil, což znamená, hodně osolil a opepřil. Byl potom docela chutný, takový exotický a jak by ne, když se ve skutečnosti jednalo o melounový, sladký salát.

Ale **dortíky** opět vše jistí!

Po večeri jen tak se zvědavosti zkontrolovali nástěnku CK Fischer – a ejhle, už tu máme naplánované odjezdy: I když nám letadlo odlétá z Hurgady v 5:55, mikrobus pro nás přijede už 1:45. Čtyři hodiny před startem. Co tam budeme celou dobu dělat?

„To uvidíte, nebojte se,“ našeptává mi moje budoucí Já. „Až tam teprve poznáte, co je to úřad. Byrokracie.“

Jdi do háje, odháním tohoto nepříjemného kibice, protože před námi je ještě plno jistě krásných dnů.

Vyrážíme tedy hlavním vchodem před areál, abychom se podívali do přilehlých krámků. Dáše jde především o koupi onoho protivětrného zapalovače (piezoelektrického), neboť ten obyčejný v tomto počasí nejde zapálit.

Vstoupíme do prvního obchůdku, kde sice zjišťujeme, že zapalovače zrovna nemají, ale poměrně velký dostatek různých nafukovacích lehátek, která by byla pro místní mořskou mělkost možná dobrá. Mezitím i prodavači z okolních krámků se okolo nás seskupí, se zájmem si nás prohlízejí a zcela jistě doufají ve slušný byznys. To nás však neznají, na nás si neprijdou, takže alespoň vyzvídají, odkud jsme. Když jim tedy to tajemství prozradím, vypukne mezi nimi nezřízený jásot a na přeskáčku vykřikují: „Jak se maš, ahoj, ahoj,“ a ještě „hesky česky, ahoj, ahoj!“

Nadšení dosáhne takové intenzity, že si radostně plácáme o dlaně jako nějakí vítězové na Roland Garros. A aby se tento zážitek navždy vepsal do našich srdcí, začnou orientální hodiny na stěně vyhrávat: Kde domov můj, kde domov můj...

Asi se vám to bude zdát neuvěřitelné, ale je to prauda praudoucí.

Až na ty hodiny...

Jdeme si ještě chvíli sednout na zahradu, ale brzy odcházíme. Číšníci jsou dnes tak nějak pomalejší, a dokonce i sám Jaksemaš dělá, že nás nevidí.

A to je podezřelé. To se musí vyzkoumat, vyšetřit, vypátrat.

Závěr dne byl také zajímavý. Protože Dáša si už před léty nepřála mít doma vanu, pořídili jsme si takový sprchovací box, který vás sice obstríkuje seshora i ze strany, leč nemůžete se v něm natáhnout jako paša a nechat na sebe blahodárně působit teploučkou vodu. A tady máme vanu! Po dlouhé době to zase zkusím.

Ano, byl to příjemný pocit nechat podél svého těla stoupat vodní hladinu, ale...

Ale stejně jako v Boeingu, jako v mé skříni i tady nějaký zlomyslný trpaslík zase zmenšili vanu. Nejen že jsem v ní napasován jako čuník v řeznických neckách, ale nemůžu se ani otočit, ani si kleknout, a dokonce ani vstát!

Byl to opravdový boj s tím zákeřným světem zlých džinů, kteří mě tady pravděpodobně chtěli zakonzervovat až na věky. Ale já zvítězil. Nádech, výdech, vzepření se – a jako zátka ze šampaňského vylétnu z vany. Možná že jsem samou radostí vytlačil i pár bublinek.

Nastříkám si (asi zbytečně) trochu toho spreje a může se jít na kutě.

Dobrou noc!

Kapitola 4 – Úterý – A nakonec přijdou Číňané

Tato kapitola bude velmi krátká, neboť i nám neuvěřitelnou rychlostí ubíhají vyměřené dny, jejichž program není zase tak moc překvapivý.

Tak jako dnes.

Venku je stoprocentní ažuro s příjemným mořským vánkem. Jdu tedy přesně v 7:30 zajistit místa u bazénu a k mému podivu je skoro všechno volné. Žádné modré osušky, pouze osiřelá lehátka. Vyberu si tedy ještě lepší pozici než včera (slunečník č. 18) a když se vrátíme ze snídaně, zjišťujeme, že nám stále žádní sousedé mezitím nepřišli. Má to několik vysvětlení. Buď odjeli na některý lukrativní výlet (pyramidy, sfinga, Luxor, údolí králů, cesta lodí po ostrovech či dokonce návštěva safari), nebo už naši němečtí spolurekreanti odjeli domů, takže můžeme očekávat příjezd další várky Bělob, které ještě neznalé a nezkušené se nebudou umět v tomto kouzelném prostředí pohybovat. Což by měla být naše výhoda a neopakující se možnost obsadit co nejlepší strategické kóty.

Než jsme se sem vypravili, ještě byla pro Muhmeda vytažena další dolarovka a pytlík otočen zeleným nápisem ven. Ten dolar při každém úklidu samozřejmě není povinný, je to jen taková zvyklost, takže kdybychom chtěli, mohli bychom i bez dýžek žádat úklid každý den. Byl jsem náhodným svědkem, že se tento úkon skládá z kompletní výměny ložního prádla, ručníků, ustlání, úklidu, vynesení odpadků, doplnění pitné vody do ledničky, omytí oken, zrcadel, vany i klozetu plus zametení a vytření podlahy. Každý den.

Kdo ještě pamatuje slavnou rekreační kancelář Rekrea, tak ví, že tam se lůžkoviny měnily (pokud se měnily) maximálně jednou týdně, což se týkalo i úklidu.

Tak proč ten dolar neobětovat.

Jak tak tedy zaujímám polohu ležícího střelce, přiletěl, kde se vzal, tu se vzal, malinký vrabeček. Sedl si na roh mého lehátka, dal hlavičku na stranu a něco zacvrlikal, jako že proč pro něj nemám nic dobrého. Když viděl, že neuspěje, zacvrlikal trochu nadurděněji a odletěl žebrať jinam.

Byl však pro mne inspirací a já se jal katalogizovat zdejší faunu. Je zde minimálně hmyzu. Jediným jeho zástupcem byly drobné mouchy, které dokázaly být občas hodně, ale hodně dotěrné. Těch much tady ovšem bylo zapotřebí, neboť byly vítanou potravou pro místní ptactvo.

Místní ptactvo se skládalo především z těchto sympaticky drzých čamráků, kteří se dostali všude, vlétli všude a všechno náležitě prošmejdili. Byli doma v rákosových (nebo palmových?) stříškách našich slunečníků, jakožto i ve střechách občerstvovacích stánků. Nebyl pro ně ani problém poskakovat po nálevních pultech a občas si tam něčeho zobnout.

Dalším zástupcem ptáků byli samozřejmě raci. Bez těch by snad ani žádné moře fungovat nemohlo. Po travnatých plochách se důstojně procházeli i o něco větší krkavci. Aspoň si myslím, že to byli krkavci. Velcí jako havran, také krákali jako havran, ale havran to nebyl. Takže asi krkavec.

Vzácnou návštěvu zachytila na fotografii Dáša. V parku právě přistaly tři volavky. Chodily, zobaly, nějaké červíky vytahovaly a pak zase odletěly. Kam?

Asi do jiné pohádky, nebo jižněji, kde již začíná skutečná Afrika.

Než jsme šli na oběd ještě chvilka (třeba i hodinka) odpočinku v příjemně klimatizovaném pokoji. Zmiňuji to proto, milý čtenáři, aby sis nemyslel, že jsme jako roboti sjížděli denně několikrát dokola stále stejnou trasu: jídelna, bazény, jídelna, (občas moře), jídelna.

Ne, i kultura měla místo v našem tamějším životě.

Já si v klidu čtu sci-fi román pro děti Zloději planet a Dáša detektivku 12:12. U toho coby kulisu si pustíme televizor s mnoha a mnoha programy. Bohužel těchto mnoho a mnoho programů je arabských, takže jediný evropský je BBC. A ten nám tu hraje pořád dokola a dokola. Až tak se tam jednotlivé vstupy neustále opakují. Vládní krize v Itálii, schůzka jiho a severo korejských diplomatů, fingovaná vražda ukrajinského novináře a znovu a znovu. Dlužno dodat, že o Česku ani zmínky. Jako bychom neexistovali, byli naprosto bezvýznamní, trapní a směšní. Díky Miloši a Bureši!

Jen tak na okraj: dobrý název pro Večerníček. Jak se Miloš a Bureš prohlali až do pekla..

Oběd – běžný mišmaš, kterému se budu podrobněji věnovat až v některé další kapitole. Za zmínku pouze stojí, že si nás poměrně často všimá jeden číšník, pracovně nazvaný Tloušťík, jenž nás nejen vždy uvádí k vybranému stolu, ale i přednostně obsluhuje. On samozřejmě žádný takový český tlustoprd není, ale proti

drobným a štíhlým kolegům určité parametry navíc má.

A znovu k bazénu, opět si to tam jdeme tvrdě odležet. Některé Běloby se již nesměle blíží, pozorují prostředí, natírají se čerstvě otevřenými opalovacími krémy a zvědavě okukují, copak si mohou dobrého dát u stánku. Ozývá se pro změnu polština a zvedá se zájem o vodku. Než se s nimi tlačit u pultu, je lepší jít přímo do bazénu, posadit se na vodní barovou židličku a čistou, vychlazenou natural vodu popíjet rovnou tam. Že, Dášo?

Když jsme pak šli večer na večeri, bylo na recepci a v hale menší haló. Pohybovalo se zde totiž několik Číňanů, kteří se různě mezi sebou mísili, neustále něco žbrblali a samozřejmě že si to i svými chytrými telefony fotili.

Byla to však pouze špička ledovce. Když jsme si po jídle sedli ven, ta správná invaze teprve začala.

Jeden autobus za druhým chrlil záplavu těchto neustále štěbetajících lidiček a ti se jako vycepaní mravenci řadili disciplinovaně do předlouhé fronty, která se organizovaně dělila na další a další větvičky, které se postupně vstřebávaly do jednotlivých vchodů. Zítra nás čeká zajímavý den.

Kapitola 5 – Středa – Okolo Šanghaje...

Ráno slunečno, vítr slabý. Jdu zajistit osušky, což je již má pravidelná povinnost. Kolem bazénu je ještě prázdné, pouze plavčíci či jiní vykonavatelé smetají vodu, rovnají lehátka, natahují osušky nebo jenom lelkují. Všechny zdravím takovým tím západáckým, na půl huby vypuštěným: Hello! a jdu tvrdě za svým cílem. Slunečníkem číslo 18. Teprve potom mi vzniká nárok na snídani.

Pospícháme si doplnit kalorie a již z dálky

nás jímá kruté podezření. Místo obvyklého cinkání příborů, šumění dolévané kávy, lehké konverzace, mlaskání a funění se nám v ústřety hrne neobvyklý ruch. Ruch je slovo hodně zjemnělé, správně by se mělo říci řev, hlomoz, doplněný jakýmsi hrdečnými zvuky. Vyjdeme po točitých schodech a vidíme to na vlastní oči. Číňané obsadili celou jídelnu, kterou si samozřejmě přetvořili k obrazu svému. Neustálé přebíhání, vzájemná výměna už ochutnaných potravin, hlasité rozhovory vedené napříč celou jídelnou – jedním slovem chaos.

Jelikož zde nejsou jídelní hůlky, většina Číňanů se futruje lžící, kterou drží sevřenou v pěsti jako tříleté dítě. Porce na talířích jsou gigantické, složením asi tak jako když pesek s kočičkou vařili dort, a když něco spadne pod stůl, nic se neděje, naopak nechutná sousta tam umístíme plivnutím také.

A to nás má říše středu za primitivy...

Jenom díky Tloušťíkovi se nám podařilo získat jeden stůl. Obíhám tedy všechny pulty, abych si sestavil dnešní menu, a opravdu dnes vítězí jako základ snídaně míchaná vejce. K tomu nějaké ovoce a...a sladkosti. Jsem tak zabrán do likvidace této kalorické bomby, že si ani neuvědomuji náhle všude zavládnutí klidu. Ticho. Pouze cinkání příborů, šumění dolévané kávy, lehké konverzace, mlaskání a funění.

Čínský pracující lid totiž sice jako jeden rozprostřený organismus vešel, ale také na stručný povel bojiště opustil.

Ještě než opustíme bojiště my, vsunu nenápadným gestem Tloušťíkovi do ruky jeden dolar, neboť jsem asi díky čínskému šoku pochopil celou tu zdejší hru na kamarádství. Je to prosté. Většina číšníků, ale i plavčků či jiného personálu, si vybere své oběti, kterým se věnuje, kterým nadbíhá, které vítá (např. pokřikem: Jak se maš), pro které udělá vše možné i nemožné. Pokud jsou tyto oběti již protřelé nebo alespoň mají špetku obchodního ducha, jistě tuto hru pochopí a pravidelnými malými částkami si svého obsluhovače korumpují. Tím mají jistotu kompletních a vždy na úrovni (někdy i nad úroveň) provedených služeb. Proto se nám snažil Jaksemaš podkuřovat, vetřít se do našeho přátelství a být nám stále nablízku. Takovou snahu měl a my jsme ho tak sprostě zklamali. Čeští křupani, tak nás možná nyní v arabštině nazývá, a když na sebe narazíme, dělá, že nás nevidí, aby nám nemusel sloužit.

Jako žárlivá ženská.

Takto si filozofuji cestou ke slunečníku číslo 18, když v tom je vidíme znova.

Čínská brigáda socialistické práce.

Tohle nám rostlo na chodbě pod oknem

Vepředu jde jakýsi šikovatel, jenž vykřikuje úderná hesla, kterými popohání celý ten prvomájový průvod a směřuje ho s jasným úmyslem přímo k moři. Téměř všichni mají v rukou mobily a takřka všechny ženy navíc i slunečníky, by jim zdejší africké paprsky neublížily.

Já s nimi tak trochu soucítím, neboť můj opalovací program je také poněkud specifický. Zcela záměrně se totiž sluním

vleže, a to zásadně ve stínu, pod slunečníkem. Je to dlouhými léty ověřená praxe, která mi zcela bezpečně zaručuje co nejrychlejší zrudnutí kůže. Proto se zásadně ani nemažu žádným krémem, žádným tím pochybným faktorem, či jak se to nazývá. Kůže se postupně sama sloupe a tělo si vytvoří novou, mladou, hebkou, čerstvou pokožku. Však tady byla vedra i ve stínu, takže jsem se na doporučení Dáši dokonce i namazal. Výsledek? Kůže se mi tentokrát nesloupla, ale celý hrudník se dokonale opupínkoval, a tyto neblahé následky bídných televizních reklam mám ještě i v době, kdy píši tyto řádky.

Ale ještě zpět k těm Číňanům. Zbytečně jsme se obávali, že by zabrali naše místa u bazénu, že by okupovali všechna plážová lehátka, že by nás přecísílili ve všech koutech tohoto bohubíhého zařízení.

Nikoliv.

Oni nikdy nešli k moři, oni nikdy nešli k bazénům, oni nikdy ni nožku v nějaké vodě nesmočili, neboť oni byli pouze diví po výletech. Honem tam a zase zpátky a ještě tohle a tamto a hlavně všechno, všecínko rychle vyfotit.

I nám nabízel ve svém programu Fischer výlety:

<i>Káhira, včetně pyramid, Sfingy, Údolního chrámu, Egyptské muzeum.....</i>	<i>89 \$</i>
<i>Luxor, Chrám královny Hatšepsut, Údolí králů, Karnacký chrám, Memnonovy kolosy, projížďka po Nilu.....</i>	<i>90 \$</i>
<i>Safari s Jeepem po poušti, oběd a zábava s Beduíny.....</i>	<i>30 \$</i>
<i>Funny safary, projížďka na čtyřkolkách či velbloudu, prohlídka terária i skutečné beduínské vesnice.....</i>	<i>40 \$</i>
<i>Utopia, lodní výlet na kouzelnou pláž ostrova Utopia.....</i>	<i>30 \$</i>
<i>Sea Scope, lod's prosklenými boky vám umožní sledovat podmořský život.....</i>	<i>44 \$</i>
<i>Plavání s delfíny, přímý kontakt s ochočenými delfíny. můžete se na nich vozit, hrát si s nimi, líbat je.....</i>	<i>87 \$</i>
<i>A jiné lodní zájezdy spojené se šnorchlováním</i>	

Možná se ptáš, milý čtenáři, milá čtenářko, zdali jsme nějaký atraktivní výlet využili?

Nevyužili.

Nešlo ani tak o jejich ceny, my měli dolarů celkem dost a také nemálo jsme si jich přivezli i domů, ale...

Ale. Vždycky se najde nějaké ale. Na širé moře jsme se vydat nemohli, neboť Dáša silně inklinuje k mořské nemoci, a pokud jde o šnorchlování nebo potrhle hrátky s delfíny, tam bych asi v klidu vyhubl duši zase já.

A pyramidy, Giza, Sfinga? Kdo by je nechtěl vidět? Jenže sedět celý den v autobuse a pak se narychlo před těmito divy světa vyfotografovat a zase autobusem zpět? Přes půl Egypta?

Kdybychom tady byli o týden déle, potom bych ničeho nelitoval, leč sedm dnů uteče, že ani nevíte jak. A nám se tady tak líbí. Všude.

Na obědě byl božský klid, neboť Čína byla kompletně na výletě.

Já si dal čevabčiči, hranolky, holandský dresing, pivo a 2 x dortík.

Chvilky kultury na pokoji a pro změnu jdeme nyní k moři.

Ale co to, již z dálky halekám překvapením. Kde byl písek, je písek, však kde bylo moře, je také písek. Mořská hladina zmizela.

„Tsunami, tsunami,“ vyřáším ze sebe vinou instruktážních dokumentárních záběrů z podobných katastrof. Přitom hledám nějaký vyvýšený kopec, na kterém bychom mohli zachránit aspoň holé životy. Avšak žádný tu není. Nejvyšším bodem celé pláže je stříška občerstvovacího stánku, kam se však drápat by bylo nyní asi dost trapné, neboť je obklopen nic netušícími, vesele konzumujícími hosty.

„Co blbneš? Normální odliv,“ poučí mě Dáša, ale já jí ještě moc nevěřím. Vždyť i před Mojžíšem se Rudé moře rozestoupilo, aby se svým lidem mohl prchnout před Egyptany. Proč by se však rozestupovalo přede mnou? uklidňuji se. A kam bych já také prchal? Tam za moře, kde je někde Sýrie a pásmo Gázy a kde se to mydlí o sto šest? Ne, je to odliv!

Dáša vstupuje na ono bývalé mořské dno a jde a jde a jde, však vody stále pouze po kotníky. Dnes se tedy asi v teplounké vodě vyvalovat nebudeme.

Ale náladu nám přece jenom spraví soudruzi z Číny, kteří navrátilivše se z jistě vydařeného lodního výletu, radí se na molu do sevřeného tvaru, ženy otvírají slunečníky a muži svá srdce. Jejich dohlížitel před nimi couvá, pojednou zvedne ruce, tleskne a...

Celý tento zástup začne zpívat. Asi jako my děti na školních výletech zpívaly v autobuse Okolo Hradce, ten čínský sbor zpívá něco podobného: **Okolo Šanghaje ...**

Když jsme se už dost nasmáli, vypravíme se koupat do té naší nové aglomerace, do Laguny.

Okrasný kaktus, volně rostoucí.

Romanticky ztvárněné sprchy

Cestou se ještě svlažíme v unikátně řešených sprchách, a když pak do Laguny dorazíme, zjišťujeme, že tu jsou i volná lehátka. (Nové Běloby asi ještě všechno neprozkoumaly.) Běžím pro osušky a s radostí opouštím slunečník č. 18 v prostorách hlavních bazénů, neb tu zase prudili naši staří známí animátoři. Zatímco se tam díky jejich decibelům voda pomalu vaří, v Laguně klid a mír. Koupeme se, pijeme pivo i drinky a zase se koupeme, chvíli ležíme a je celkem jasné, že tohoto místa se už nevzdáme.

Nikdy!

A koupali bychom se a pili a leželi třeba až do smrti, kdyby nebyla večere.

Jídlna je samozřejmě už plná, neboť Číňané dorazili dokonce i s mírným časovým předstihem. Nám však Tloustík již stůl zarezervoval, neboť na něj položil jak pivo, tak i bílé víno pro Dášu.

Hodnej kluk.

Chceme ještě chvíli posedět venku, ale Číňané, zvyklí žít pouze v kolektivu, srazí několik stolů (skoro všechny) dohromady a rukama, nohama i neutuchajícími hrdly si navzájem líčí zážitky dnešního dne. Číšníci stojí zaraženě opodál, neboť tato společnost je vůbec nepotřebovala.

Co nám tedy zbývalo? Trochu samostudia na pokoji a pak zdravý a hluboký spánek.

Sprej již nepoužívám, neboť jsem patrně překonal nějakou tu inkubační dobu a on mi naopak můj chrapot zesiluje. Nevím však v jaké tónině.

Ale člověk nemusí vědět hned všechno. Dáša mi to ráno určitě řekne.

Kapitola 6 – Čtvrtek – Gastronomická inventura

Ráno je opět modro a my víme, že modrá je dobrá. Větrík také osvěžující, takže mi vůbec nic nebrání jít zajistit naše včerejší lehátka přímo do Laguny. Všude ještě klid a mír, pouze nějaký sportovec brázdí hlavním bazénem.

Jídelna dýchá klidem, pokojem a mírem. Že by brigáda socialistické práce po včerejších oslavách odpočívala?

O nikoliv, to neznáte Číňany. Že tu nebyl momentálně ani jeden, neznamená, že jich tu časně ráno již minimálně stovka nesnídala. O tom nakonec svědčí i některé téměř sežrané druhy potravinových produktů. Z toho tedy vyplývá, že čínští pracující pravděpodobně odjeli obdivovat některé další egyptské pamětihodnosti.

U nás všechno při starém, celé dopoledne trávíme v Laguně, a poté docela utahaní se ploužíme na oběd. I ten se zaplaťpánbůh obejde bez Číňanů. Dnešní menu: kuřecí placičky, trochu hovězího, obalovaná ryby, meloun a **dortíky**.

Než Dáša spořádá tu svou porci zdravých živin, rád bych vám prozradil, co mi tu vůbec celou dobu jedli. Všelicos.

Ale nejlepší, když předeštru jednoduchý plánec jídelny a podle pultů budu líčit, co se kde skrývalo.

Pult č. 1 – Byl v podstatě hlavně pečivový kout. Mohli jste si tu nakrájet tvrdý černý chléb, opéci toust či si vybrat z nesčetných druhů žemlí, housek, rohlíčků nebo malých bagetek. Tato pečiva měla jeden společný znak, byla spíše sladká asi něco jako naše loupáky, ale nám to nevadilo a poměrně rychle jsme si na to zvykli. Pečivem ovšem tento pult nekončí, nýbrž pouze začíná. Vedle toustovače jste narazili na dvě polévkové nádoby. Z nich jste si do přiložených misek mohli odebrat, co hrdlo ráčilo. U mne moc neráčilo, ale Dáša si tyto polokašovitě tekutiny poměrně oblíbila. Jelikož nešlo nikdy poznat, o jakou polévku jde, byl přiložen i anglický název: kuřecí, hrášková, hovězí, rybí atd.

Pokud jste si tedy polévku nedali a pokračovali s prázdným talířem hladově dál, uviděli byste mísu s máslem a takové malé dřezy s různými saláty. Rajčatový, okurkový i melounový, potom různé kombinace všeho možného i nemožného, zraku libého i nelibého. Hned u toho jste si mohli nabrat i libovolný dressing. Za těmito nabídkami byly ještě talíře se salámy a sýry. U těch mohu potvrdit, že až na pár druhů, nic moc.

Celý pult byl zakončen artilerií exoticky popsaných lahví, jejíž obsah skrýval všemožné tekuté přísady od octa až po kyselinu sírovou.

Zase trochu lžu. Sorry, jako!

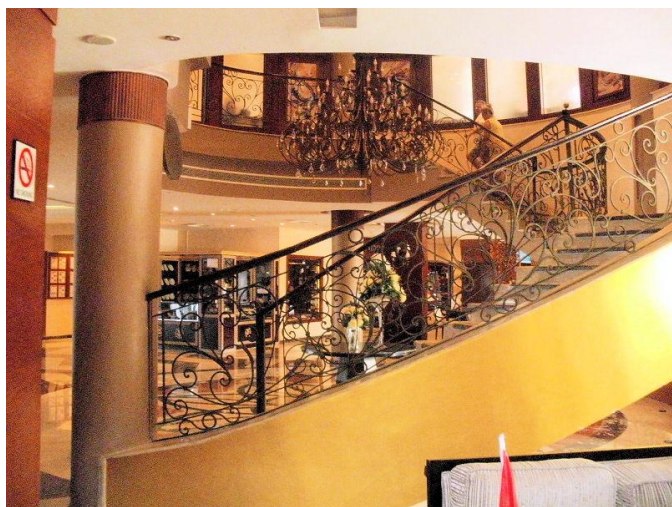
Pult č. 2 - Zahrneme-li jenom pár kroků doprava, jsme u tzv. teplého, grilovacího a smažícího pultu. Zde vám dle druhu stravovací doby nabídli např. palačinky, těstoviny plus různé omáčky, kachny, krůty, kuřata, grilované a smažené ryby, steaky, mleté hovězí i drůbeží a – vajíčka. Buď jako volská oka, hemenex anebo míchaná. K tomu všemu měl pomocný kuchař velkou mísu různých ingrediencí a koření, které bez ustání do vajec přidával. Uznám, že tento pult jsem měl nejraději. Pardon, druhý nejraději. Ten první teprve přijde.

Pult č. 3 - Pult hlavních jídel. Ten obsahoval rýži, brambory, bramborovou kaši, hrachovou a fazolovou kaši, i čočkovou kaši, vařená vajíčka a masa. Masa obalovaná i masa v nějakých omáčkách, a dokonce i masa v nějakých arabských blivajzech. Dále lazaně, zeleninová jídla, dietní jídla, rýžové nákypy a jiné speciální mišmaše. Dost hojně se vyskytovaly i ryby, též v pozoruhodných kombinacích. Měli jste dokonce i možnost dát si rybí pečenou hlavu (ale bohužel bez očí). Pozorný čtenář si jistě všimne, že chybí veškeré vepřové, protože všechny salámy, párečky a jiné mleté pochutiny byly pouze z hovězího (nebo kuřecího), a tudíž všemu chyběla taková ta šťavnatost, masnost. Pokrmy byly dost suché, a navíc stále kořeněné stejným kořením (bobkový list, nové koření, nevím).

Pult č. 4 - Pult ovocný. Proti Mallorce slabota. Meloun, mandarinky, fíky, banány, broskve a meloun, mandarinky, fíky.

Pult č. 5 – Můj nejmilejší. Tam jsem vždycky ukojil své pudy. Sladký pult. Přisahám, že jsem se nikdy nedotkl přehršle koláčků, koláčů, koblížků či ovocných závinů. Já rovnou pospíchal k té druhé polovině – k **dortíkům**. Ten výběr, ta pestrost, ta okouzlující a na jazyku se rozplývající chuť. Stýská se mi, vy mí malí a sladci dortíci! Celá tato nabídka měla jednu obrovskou kalorickou výhodu. Kuchaři tyto skvosty vyráběli asi tak ve velikosti krabičky zápalek. Kdyby tam byly ty naše české porce, tak...

Tak jsem se nevešel už do letadla vůbec.

Po těchto schodech jsme do jídelny chodili

Pult hlavních jídel (č.3)

Ovocný pult (č.4)

Pult milovaný, pult dortíkový.

Kompletnější pohled na jídelnu.

Po obědě dle již dříve odhlasovaného programu se šlo k moři. To již dorostlo, dolilo se a tak kráčíme po

molu až ke schůdkům, a teď začíná teprve to pravé dobrodružství. Běhám z jedné strany mola na druhé, kde nic tu nic.

„Dobrý, můžeš!“

„Ještě pod molem!“

Nakláním se tedy hluboko pod zábradlí a opravdu to vypadá, že náš úhlavní nepřítel nazvaný Žahavec se nikde nenachází. Teprve až teď může Dáša důstojně vstoupit do vod Rudého

moře. Její blažené vydechnutí je snad slyšet až ve Spojených emirátech. Tak je šťastná, tak si pohrává se živlem a tak dalece se mu i oddává.

Já samozřejmě občas monitoruji okolí, aby náhodou ten hajzl...

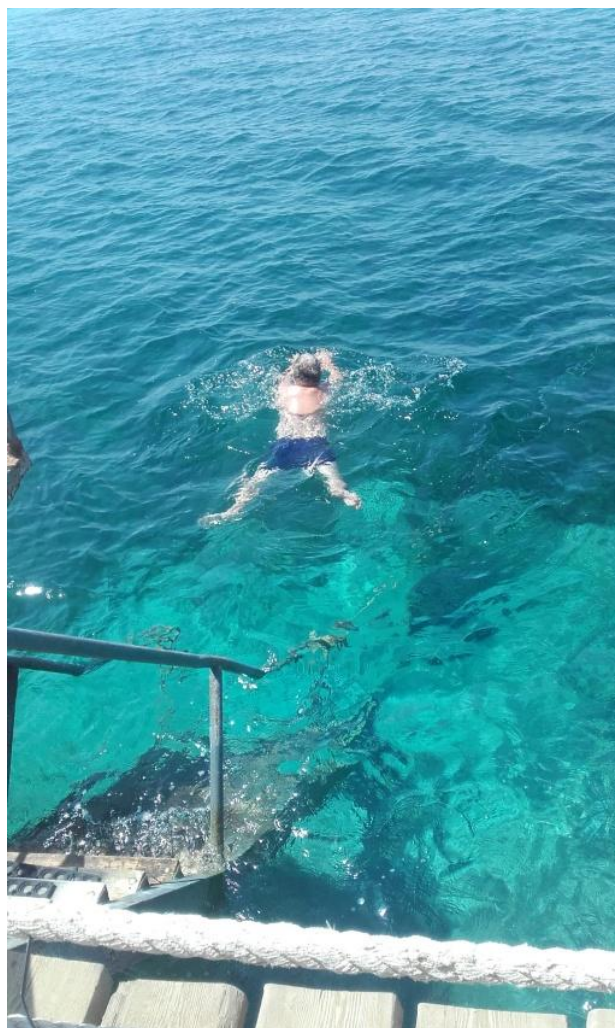
A to jsme naštěstí nic nevěděli o nějakém kobřím jedu...

Nechce se jí z vody, ale i já si chci také trochu užít plavání. Bazén je bazén (ten máme i na chatě – i když menší), ale moře je přece jenom moře.

Pohroužím se tedy do této teploučké lázně, pár temp a jsem nad čarokrásným mořským světem. Příjemné vlnky mě poplácávají po tváři a já, zahledě se pod sebe, zjišťuji, že na několik metrů vzdáleném dně je vidět každý kamínek, každá rostlinka, každá dovádívá rybička. Člověk si připadá, jako by ani neplaval, nýbrž se vznášel nad nějakou záhadnou krajinou. Pozoruju ji a představuji si, že jsem svědkem samotného zázraku stvoření. Že se propadám snad až do pravěku. Přímo do prvohor, kdy právě v těchto mořích vznikl první život. První řasy, první měkkýši, první praryby. A já se teď nad tím budoucím zárodkem rozvinutého života plácám coby konečný výpotek evoluce. Coby pán tvorstva, všech ryb i žahavců.

Ještě ze sebe spláchneme slanou vodu u kamenných sprch, potom si musíme chvíli odpočinout v Laguně a máme tu zase večeri. Tlouštík nám samozřejmě stoly pohlídal, takže ho i já s radostí a s uznáním obdaruji dolarovou bankovkou. (Dnes již druhou – Muhmed.)

Byl rád a dal mi najevo lítost, že už zítra končíme.

Nám je to, chlape, také líto, ale co s tím naděláme. Takový už je život.

Večer si místo do postele lehnu na gauč, protože tam se mi lépe čte. A Zloději planet je čtení napínavé. Leckterému jinému jinochovi by se i dech zatajil, srdce pozastavilo a studený pot mu zalil záda. Ne však mně, hrdinovi, který dnes plaval na širém moři, nic nedbaje asi 10 km vzdálených žraloků.

Na gauči se tak dobře leželo, že jsem tam zůstal i spát.

To jsem tomu dal.

Kapitola 7 – Pátek – Sbohem a šáteček

Dáša mě ráno mírně proklela. Na tom měkkém gauči se tak sladce spalo, že ne Mozartova, ale moje Malá noční hudba se rozprostřela do všech směrů a koutů této teplé tmavé noci. A spaní na tomto gauči mělo ještě tu výhodu, že jsa dostatečně vzdálen od Dášina lůžka, nemohl jsem být ohrožen ani bubnováním na pelesti postelí, ani vrhanými předměty různých velikostí.

Ale kdo by se škorpil, když venku vypukly ty opravdové a nefalšované tropy. Slunce pálí jako šílené, naprosté bezvětří a obloha barvy šmolky.

Před snídaní dávám do recepce předem předtištěný formulář od Fischera, kde žádám nejen noční vzbuzení v jednu hodinu, ale i zároveň balíčky se dvěma snídaněmi. Tentokrát se vyhladovět nenecháme!

Po normální, dnešní snídani se dopotácíme do laguny a v opakujících se sekvencích voda, vzduch, voda, vzduch se snažíme přežít dnešní pobyt v této roztopené vysoké peci.

Však sluneční bůh Ra je dnes opravdu ke všem křesťanským nevěřícím psům, jakožto i jiným na slunci se pekoucím Bělobám naprosto neúprosný. I když se skrývám téměř pořád pod slunečníkem, i když si při pravidelných pochůzkách k občerstvovacímu stánku беру raději tričko, přesto má pokožka nebezpečně rudne a také pálí. Mazání samozřejmě zbytečné, proto se dnešní koupání v „praoceánu života“ vypouští. Dokonce se rozhodneme, že po obědě zůstanu aspoň do tří hodin na pokoji, abych svůj organismus ještě více nepřetěžoval.

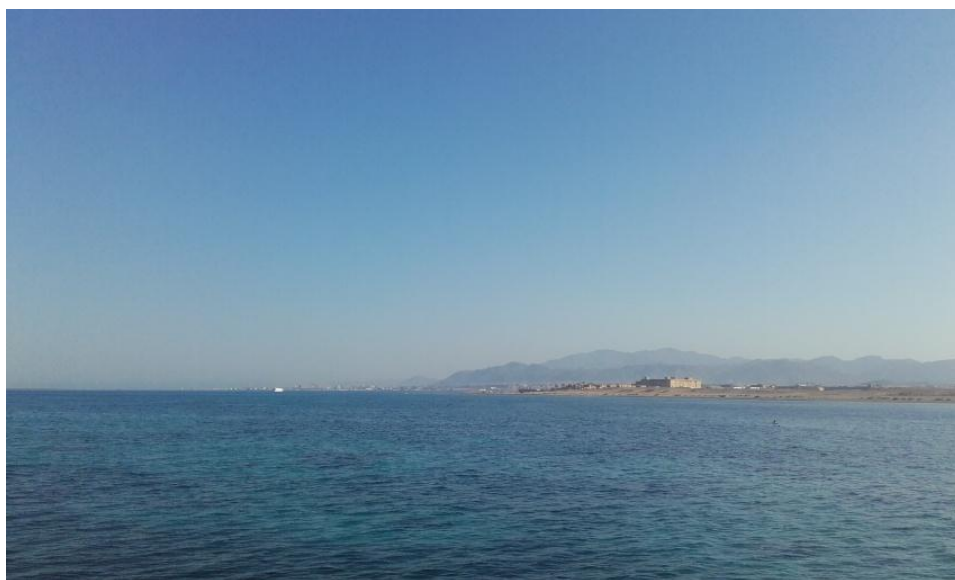
Když popíšeš oběd, tak nic moc. Po týdnu pobytu vám to zde připadá pořád stejné. Neustále cítím ten bobkový list, to zvláštní koření. Je naší chybou, že se nepouštíme do nevábně vypadajících arabských specialit, ale nemůžeme si pomoci. Ten výběr, ta mnohost, pestrost jako na Mallorce tu chybí (až na ty **dortíky**). Co bych třeba dal za dobrou zmrzlinku, anebo naopak propečený vepřový bůček. Vůbec vepřové... Dušuji se, že první dny v Praze jíst nic jiného nebudeme. Ovarové koleno, uzená žebírka, párky a jitrnice. A to všechno potom zapíjet studeným, pravým, nefalšovaným, na světě nejlepším českým pivem.

Sním či bdím?

Spíš asi blbnu. To sluníčko je fakt nebezpečný.

Proto tedy zůstávám ještě asi tak dvě hodiny na pokoji. Nejprve se osprchuji, poté se pokouším usnout, leč noční snová extáze na gauči byla tak hektická, že únava vůbec nepřichází. Proto se věnuji činnosti ne zrovna vítané, však nutné.

Začínám balit. Dávám postupně do kufru všechny věci, které již potřebovat nebudeme a vedle, které možná budeme potřebovat. Pak zjišťuji, že které nebudeme, možná budeme a z těch, co budeme, asi už nebudeme. Je z toho docela zmatek, takže raději přestanu organizovat, neboť hrozí nebezpečí, že tu plno věcí zapomeneme a pak možná ani my nebudeme.

Chvilí ještě sedím na balkóně, a když si myslím, že slunce již tak žhavé není, vypravím se do Laguny i já.

Pár posledních vykoupání, pár posledních piv a vpoledvečer již jen nostalgická procházka k moři. Tak jako naši Lagunu zpočátku ovládli Němci, tak teď se v lehátkových buňkách na pláži rozvalují Rusové. Ruské Běloby. Na jedněch lehátkách se hlasitě smějí chlapi, palice do hola, zlaté řetězy a

nezbytná trička zn. vasil, a do té jejich intelektuální debaty jim ještě řve z tranzistoru nesmrtelná Alla Pugačeva. Jejich drahé protějšky rozkuráženě piští v druhých buňkách a my logicky docházíme k závěru, že sem už asi nepatříme.

Před večerí se pokusíme dle mého dřívějšího nápadu něco zabalit. Večere už je jenom věc rutiny, potom pár piv venku a jdeme na pokoj.

Dobalit.

Já si pro jistotu nařizuji buzení i na mobilu, zhasneme a jako kulisu si tlumeně pustíme BBC. Vládní krize v Itálii, schůzka jiho a severo korejských diplomatů, fíngovaná vražda ukrajinského novináře a znovu a znovu. Dlužno dodat, že o Česku zase ani zmínky.

Spím či bdím, spím či bdím. Tušení toho, že v jednu musíme vstávat, a my musíme vstávat, žádný hluboký spánek nepřináší. Dokonce i Dáša asi v půl jedné vstane a začne se oblékat. Já ji následuji.

Mobil zazvoní přesně a za pár vteřin i telefon.

„Yes, již jsme vzhůru, thank you.“

Poslední věci putují do kufru či batohu, poslední rozhlédnutí, poslední zhasnutí.

Sbohem a šáteček!

Při cestě jindy ztichlým parkem již z dálky slyšíme rozverný halas ze zahrádky. A skutečně. Skupina mladých Poláků, vzhledem asi (určitě) fanatických příznivců nějakého jejich fotbalového klubu, se zde baví po svém. Že táhne na druhou hodinu? No a co! Že lidé v blízkých pokojích chtějí třeba spát? No a co! Že to tady nikdy zvykem nebylo? No a co, dneska jsme tu my! My, my, my!!!

Nás dneska už zase tak nezajímají, jdu do recepcce, odevzdám čipovou kartu, načež dostanu dva balíčky jakýchsi buchet, 2 pomeranče, 2 džusy a dvě perlivé vody v petlahvích.

Včas přijíždějící mikrobuse je samozřejmě úplně prázdný, protože (jako v Itálii) odjíždíme zase sami.

„Mistr Vit?“ ptá se delegát, načež já mu to odsouhlasím, protože tady si mě už s nikým dále splést nemůže.

Poslední zamávání recepci, smutný pohled na jídelnu a již se loučíme i s noční osvětlenou bránou, již bychom mohli klidně zvát nebeskou, neboť ona vás zcela jistě zavede až do Ráje neboli do AMWAJ.

Cesta autobusem trvala přes hodinu. Postupně jsme zase objeli všechny hotely nacházející se také rozptýlené v této poušti, jakožto i

umístěné přímo v Hurghadě. Konečně projíždíme vojenskou celnicí, která odděluje město od letiště. Však chyba lávky, to ještě nic neznamená, protože trvá ještě nejméně půl hodiny, než zastavíme před vchodem do terminálu.

Delegát si řekne celkem srozumitelně o bakšišné, takže mu dávám dvě Eura. Dolary již šetřím.

Protože před vstupem na letiště je takových autobusek heuréka, není divu, že vstupní hala je naprosto přeplněná. Snažím se rychlým oběhnutím davů zjistit, jestli tohle musíme absolvovat i my, případně do jaké fronty se máme zařadit. Je to úplně jedno. Zatím budeme jenom kontrolováni, zda nejsme ozbrojení teroristé, anarchisté, možná i komunisté. Proto všechno z kapes vyložit, sundat opasek a vydat se na milost policejní ostraze. Součást snídaně, dvě perlivé vody, jsou mi nekompromisně odebrány.

Když si toto všechno odstojíte a protrpíte, přijde kolo druhé.

Kolo třetí: Jelikož na letenkách máte číslo tunelu, kterým budete putovat do útrob letadla (Area 51), musíte se k tomuto vstupu nasměrovat. Než se však dostanete ještě dál, chtějí na vás vyplnit úplně stejný dotazník, který jsme již vyplňovali při příletu.

Daleko přísnější rám.

Opět všechno vyložit a navíc se i zout. Aby došlo k urychlení celého procesu, otevře jeden celník ještě jeden rám. Samozřejmě se tam my zezadu okamžitě nahneme, ale než by kdo začal konat, další policajt prohlásí tuto zónu za uzavřenou. Takže my se opět vracíme nazpátek, kde se mezitím na naše místa nahnuli další lidé. Když už jsme skoro na řadě, přiběhne k naší řadě policajtko (se šátkem, samozřejmě) a začne vysvětlovat, že tato fronta je jen pro muže. Všechny ženy (včetně Dáši) jsou hrnuty do vedlejšího zástupu, kde zase tamní ženy protestují, že ony tu už stojí jakou dobu. Ale to jsem už na řadě já, projdu rámem a přede mnou stojící policajt s knírkem mě začne vjíždět. Pardon prohledávat. Avšak to, co

Tunel na palubu se konečně otevírá a my postupujeme s davem. Číslo mé letenky mi garantuje místo u

Ale i tak je náramně vidět ven, stačí se jenom trochu nahnout, naklonit a již duní motory, již najíždíme na začátek startovací dráhy a již se pustina pod námi zmenšuje a zmenšuje. Ještě chvíli a jsme znovu nad mořem, kde vzestup stále a stále pokračuje. Z výletních jachet jsou pouhé tečky a z malých ostrůvků rozházené kaštiny. Pojednou se boeing nakloní na levé křídlo, ostrá

2

zatáčka a jsme zase nad pouští. Kam až oko dohlédne. Občas malá krabička rozhozená ve ztracenu nás utvrzuje, že i tady možná žijí lidé. Však krabiček je stále více a více, a jak nás kapitán upozorňuje, blížíme se ke Gíze, k pyramidám a ke Káhiře.

Oba se nakláníme k okénku, abychom tento sedmý div světa viděli aspoň takhle, když už jsme to nestihli přímo.

Ano, jsou tam, majestátné, věčné a nezničitelné. A to byly ještě původně obloženy bílým leštěným granitem, takže zářily jako diamanty. Původní obložení však později rozkradlo arabské etnikum, které při stěhování národů vytlačilo původní obyvatelstvo.

Jaké původní obyvatelstvo?

Kdo byli staří Egyptané?

Na tohle by mohla odpovědět třeba vedle ležící Sfinga.

Kdo si nechce zkazit dobrou známku z dějepisu, ať tuto podkapitolu přeskočí.

Vnesme trochu logiky do světových dějin!

Letíme tedy nad nejslavnějším kouskem Egypta, nad Gízou, předměstím Káhiry. Pyramidy jsou krásné, mohutné, nenapodobitelné, ale pro historiky už ani ne tak zajímavé. Renomovaným historikům je vše jasné. Pyramidy byly postaveny coby hrobky uctívaných faraónů. Byly to svým způsobem jednoduché stavby, s kterýmiž bychom si ani my dnes nevěděli rady. (Mimo ministra Ťoka.) Kamenné kvádry z lomů (které poblíž nejsou) tahali otroci. To vše přesunovali na dřevěných kulatinách, vyrobených z okolních stromů (ty tady také nejsou). Cheopsova pyramida je složena z 2,3 milionů kvádrů o váze 2,5 až 15 tun. Kdyby ti pracovití chlapci, samozřejmě pod bičí otrokářů, dopravili a umístili denně 5 kvádrů (což odpovídá maximálnímu výkonu naší stavby dálnic), trvala by stavba 1260 let, což také samozřejmě vyhovuje i tempu našich silničníků. (Zaplat' pánbůh, že ještě nestavíme pyramidy.)

Takže pyramidy neřešme. Ty byly postaveny v letech 2700 až 1700 před Kristem.

Zato Sfinga. Sfinga je to pravé ořechové. Lvíce s tváří ženy. Vybrali byste si jiný symbol pro strážce pokladu. Hlídače ztraceného vědění lidstva? Již dnes přiznávají archeologové, že na jejím těle jsou stopy vodní eroze a přitom poslední deště pustošily Egypt před 9 000 lety, takže Sfinga musí být ještě starší. V té době byla tato část Afriky zelenou a plodnou součástí kontinentu. Na těchto místech se tehdy vyskytovali pouze primitivní lovci a sběrači, jako všude kolem.

Kdo tedy Sfingu postavil?

Počítejte.

* Egyptské území se počalo měnit na dnešní poušť asi tak před 11 – 10 tisíci lety.

* Zhruba v těch časech divoši na březích Ameriky, Afriky i Asie mluví o návštěvě bohů

* Zrovna v té době končí v Evropě doba ledová, neboť ji začal omývat teplý Golský proud.

* Aby mohl Golský proud břehy Evropy omývat, musel změnit směr. Muselo něco zmizet, co tomu dříve bránilo.

Před 12 000 lety se totiž potopil do vln Atlantického oceánu kontinent Atlantida. Kontinent, na němž možná již tehdy jeho civilizace dospěla k takovému vrcholu jako naše. I když třeba v jiném pojetí. Jestli Atlantis zanikla vulkanickou činností, dopadem asteroidu či vlastní vinou, nevíme. Pravdou je, že obrovská vlna tsunami oběhla celý svět a stala se základem báje o potopě světa.

Ze zmizelého kontinentu určitě uprchlo mnoho vzdělaných lidí, a to do všech světových stran. Proto také v této době vznikají nám známé civilizace jako houby po dešti.

Atlantis oplývala takovými vědomostmi, o kterých se nám ani nezdá. Je v nich možná obsažen skutečný vznik lidské rasy, případná setkání s obyvateli jiných hvězd. A protože moudří věděli, že lidstvo opět spěje k hlubokému barbarství, umístili tyto vědomosti mezi přední tlapy Sfingy.

Seizmolog Thomas Dobecki bezpečně zjistil, že právě v těchto místech podzemní prostory jsou, což byla dobrá zpráva pro amerického archeologa Johna Westema, jenž byl připraven tyto chodby prozkoumat.

Avšak jejich nadšení zchladila egyptská památková správa, která jakékoliv vykopávky zakázala.

My se teď jenom můžeme dohadovat, proč tak učinila. Byl by to šok pro civilizaci, potažmo pro světová náboženství?

Nebo se již něco podobného tajně uskutečnilo? Byl již Sál vědění objeven? A kým?

To kupodivu neví ani náš prezident.

Let nad Káhirou je předlouhý. Jak by ne, vždyť má i s předměstími 16 milionů obyvatel. Pravdou ovšem je, že díky Nilu tu jsou podmínky k životu přece jenom snesitelné. Konečně vidíme i onu deltu, jak se rozvětjuje a štěpí, až dokonale splývá s mořem, do kterého se vlévá.

A nad toto moře, nad Středozemní moře, vlétáme i my. Nízké mráčky jako stádo oveček plují hluboko pod námi a občas je vidět i brázda rozpěněné vody, kterou za sebou nechávají velké zámořské lodi. Skutečný zážitek však je přelet nad řeckými ostrovy, které se také všechny koupají ve sluneční záři a které z výšky vypadají jako rozházené střepy nějaké vzácné amfory.

A pak už to jde jako na drátku – Srbsko, Maďarsko, přelétáme Vídeň a jsme již nad tou naší malebnou českou krajinou, kde díkybohu, již všechna řepka odkvetla.

Příkaz připoutejte se, znamená, že začínáme konečně klesat. Městečka a vesnice jsou větší a větší a také zřetelnější. My však žádné nepoznáváme, a to až do té doby, než spatříme

Vltavu a její (padající) mosty. Opět naklonění na jedno křídli, prudký sešup dolů, drc, bum, drc, a jsme doma.

Čeká nás tu trochu překvapení, musíme projít novým monitorovacím zařízením na rozpoznávání obličejů, a pak už jenom hodinové čekání na náš kufr.

I u nás se holt musí stále něco zlepšovat. Snad to vláda v demisi a bez nekonečné důvěry sněmovny nějak vyřeší.

My nejsme politici, my makáme.

Pěkný ho...!

Ale to si již vykračujeme do zóny terminálu, kde je plno čekajících lidí, a také naše děvčata.

Úsměvy, objímání, slzičky dojetí a člověk si najednou uvědomuje, že Ráj nemusí být vždy jen v exotických končinách, ale i doma, tam, kde tě mají rádi a kde ty máš rád je.

Epilog – Podtrženo a sečteno

Poněkud omládlý stařík na poslední chvíli ještě provádí korekturu svého literárního výpotku, cestopisné eseje Egyptský deník, a již při pročítání prologu kroutí nevěřícně hlavou a diví se sám sobě, co to tam vůbec psal. Proč se tolik věnoval naší politické scéně, která nikoho ve světě absolutně nezajímá. V současné době jsme totiž všem akorát tak pro smích, jsme bezvýznamní, nedůležití, nicotní. Kde jsou ty časy, kdy Praha byla téměř kulturním centrem Evropy, kdy v našich hospodách lemtali pivo nejen slavní Rolling Stones, ale i američtí prezidenti, kdy princ Charles si pro štěstí šlápnul do pravého pražského psího hovínka a kdy papež zaplnil letenskou pláň, zrovna tak jako dalajláma naše srdce?

Jenže tenkrát ještě seděl na Hradě jinej sekáč...

Zrovna tak byly v tom prologu zbytečné i všechny ty citace okolo islámu. Vždyť on tam přece byl, téměř v srdci tohoto náboženství, byť v zemi, kde arabské právo šaría není tak dogmaticky dodržováno, ale v podstatě si nikdy nevšiml žádných do očí bijících náboženských rozdílů. Nikdy mu nikdo nic nevyčítal ani nevnucoval. To jenom u nás si musíme vždycky najít nějakého vnějšího nepřítele, abychom se mohli hrdě bít v prsa a sbírat volební hlasy méně inteligentní části populace. Dříve to byli imperialisté a váleční štváči, dnes islám a zítra?

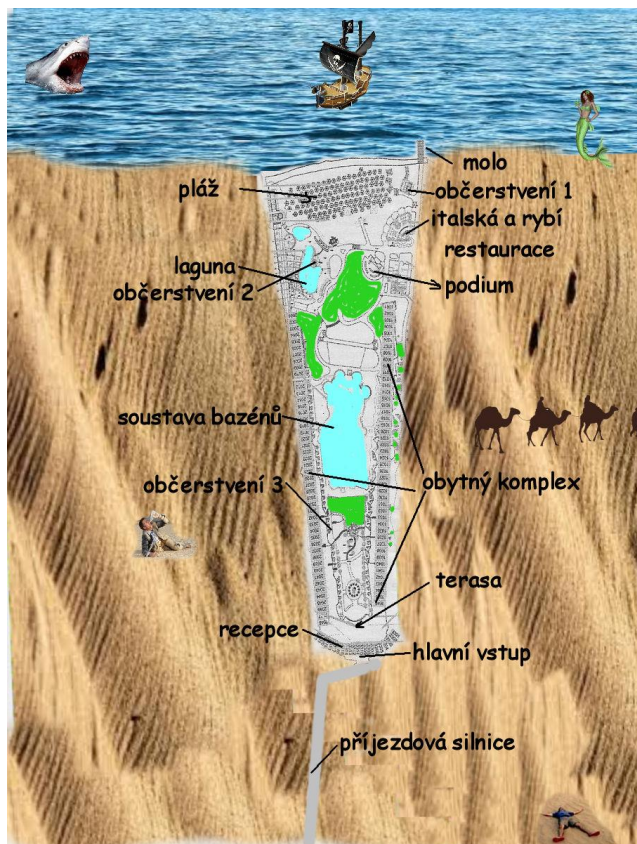
Třeba ti, kteří se nebojí mluvit, psát a hájit pravdu.

Ten náš český národ by měl občas vystrčit aspoň tykadla z té své ulity, aby viděl, jaká se venku kope liga. A nejen fotbalová. Díky té naší jsme již v žebříčku FIFA spadli až mezi trpaslíky.

Kam za čas spadneme jako republika?

Jako národ?

Hádejte...

KONEC